



Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen i utökad sammansättning)

den 22 april 2016*

”Statligt stöd — Direktiv 92/81/EEG — Punktskatt på mineraloljor — Mineraloljor som används som bränsle vid framställning av aluminiumoxid — Befrielse från punktskatt — Befintligt eller nytt stöd — Artikel 1 b i, iii och iv i förordning (EG) nr 659/1999 — Rättssäkerhet — Berättade förväntningar — Rimlig tidsfrist — Principen om god förvaltningssed — Maktmissbruk — Motiveringsskyldighet — Begreppet statligt stöd — Fördel — Inverkan på handeln mellan medlemsstaterna — Snedvridning av konkurrensen”

I de förenade målen T-50/06 RENV II och T-69/06 RENV II,

Irland, företrätt av E. Creedon, A. Joyce och E. McPhillips, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av P. McGarry, SC,

Aughinish Alumina Ltd, Askeaton (Irland), företrätt av C. Waterson, C. Little och J. Handoll, solicitors,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Di Bucci, N. Khan, G. Conte, D. Grespan och K. Walkerová, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2006/323/EG av den 7 december 2005 om den befrielse från punktskatt på mineraloljor som används som bränsle vid framställningen av aluminiumoxid i regionerna Gardanne och Shannon samt på Sardinien, och som tillämpas av Frankrike, Irland och Italien (EUT L 119, 2006, s. 12), i den del detta beslut avser befrielse från punktskatt på mineraloljor som används som bränsle vid framställning av aluminiumoxid i regionen Shannon (Irland),

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen i utökad sammansättning),

sammansatt av ordföranden H. Kanninen samt domarna I. Pelikánová (referent), E. Buttigieg, S. Gervasoni och L. Madise,

justitiesekreterare: handläggaren S. Spyropoulos,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 maj 2015,

* Rättegångsspråk: engelska.

följande

Dom

Tvistens bakgrund

Den ifrågasatta befrielsen från punktskatt

- 1 Aluminiumoxid är ett vitt pulver som främst används i smältverk för att framställa aluminium. Aluminiumoxid framställs av bauxitmalm genom en förädlingsprocess där det sista steget utgörs av kalcinering. Mer än 90 procent av den kalcinerade aluminiumoxiden används för framställning av aluminium i aluminiumsmältverk. Resten vidareförädlas och används i kemiska tillämpningar. Det finns två separata produktmarknader: aluminiumoxid för smältning (nedan kallad AM) och aluminiumoxid av kemisk kvalitet (nedan kallad AC). Mineraloljor kan användas som bränsle vid framställningen av aluminiumoxid.
- 2 Det finns endast en aluminiumoxidproducent i Irland, endast en i Italien och endast en i Frankrike. Det rör sig i Irlands fall om Aughinish Alumina Ltd (nedan kallad AAL) i regionen Shannon. Det finns även aluminiumoxidproducenter i Tyskland, Spanien, Grekland, Ungern och Förenade kungariket.
- 3 Irland har sedan den 12 maj 1983 meddelat befrielse från punktskatt på mineraloljor som används för aluminiumframställning (nedan kallad den ifrågasatta skattebefrielsen). Den irländska skattebefrielsen infördes i irländsk rätt genom Statutory instrument no 126/1983, Imposition of Duties (nr 265) (Excise Duty on Hydrocarbon Oils) Order, 1983 (föreskrift nr 126/1983, skatteföreskrift nr 265 om punktskatt på mineraloljor) av den 12 maj 1983 (nedan kallad 1983 års beslut).
- 4 Den ifrågasatta skattebefrielsens tillämpning i Shannonområdet tilläts genom rådets beslut 92/510/EEG av den 19 oktober 1992 om tillåtelse för medlemsstater att i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 8.4 i direktiv 92/81/EEG för vissa mineraloljor fortsätta att tillämpa nedsatta punktskattesatser eller befrielse från punktskatt, när dessa används för särskilda ändamål (EGT L 316, s. 16; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 95). Efter att ha gjort en ny bedömning förlängde rådet denna tillåtelse till och med den 31 december 1998, genom beslut 97/425/EG av den 30 juni 1997 om tillåtelse för medlemsstater att i enlighet med det förfarande som föreskrivs i direktiv 92/81 för vissa mineraloljor, när dessa används för särskilda ändamål, tillämpa och fortsätta tillämpa gällande nedsättning av eller befrielse från punktskatt i enlighet med det förfarande som föreskrivs i direktiv 92/81 (EGT L 182, s. 22). Rådet förlängde ånyo sin tillåtelse till och med den 31 december 2000, genom beslut 1999/880/EG av den 17 december 1999 om tillåtelse för medlemsstaterna att i enlighet med det förfarande som föreskrivs i direktiv 92/81 för vissa mineraloljor, när dessa används för särskilda ändamål, tillämpa eller fortsätta tillämpa gällande nedsättning av eller befrielse från punktskatt (EGT L 331, s. 73).
- 5 Rådets beslut 2001/224/EG av den 12 mars 2001 om nedsättning av punktskattesatser och befrielse från punktskatter för vissa mineraloljor som används för särskilda ändamål (EUT L 84, s. 23), det vill säga det senaste beslutet angående den ifrågasatta skattebefrielsen, förlängde befrielsen till och med den 31 december 2006. Enligt skäl 5 i detta beslut ”påverka[de] [beslutet] inte resultatet av de eventuella förfaranden med anledning av störningar av den inre marknadens sätt att fungera som [kunde] komma att inledas med stöd av artiklarna 87 [EG] och 88 [EG]” och det ”befria[de] inte medlemsstaterna från deras skyldighet att i enlighet med artikel 88 [EG] anmäla alla planerade statliga stödåtgärder till kommissionen”.

Det administrativa förfarandet

- 6 Genom skrivelse av den 28 januari 1983 informerade Irland Europeiska gemenskapernas kommission om sin avsikt att genomföra ett åtagande som gjorts i april 1970 gentemot Alcan Aluminium Ltd (nedan kallat Alcan) avseende uppförandet, i regionen Shannon, av en fabrik för aluminiumproduktion, vilken senare överlätits till AAL, och avseende en skattebefrielse för de mineraloljor som användes för aluminiumproduktion i denna fabrik. Kommissionen framhöll genom skrivelse av den 22 mars 1983 att skattebefrielsen utgjorde ett statligt stöd som måste anmälas. Kommissionen preciserade även att om stödet ännu inte hade genomförts kunde kommissionen betrakta skrivelsen av den 28 januari 1983 som en anmälan enligt artikel 88.3 EG. I en skrivelse av den 6 maj 1983 begärde Irland att kommissionen skulle betrakta den tidigare skrivelsen som en sådan anmälan. Kommissionen antog inte något beslut till följd av denna skriftväxling.
- 7 Genom skrivelse av den 17 juli 2000 begärde kommissionen att Irland skulle anmäla den ifrågasatta skattebefrielsen. Den upprepade i skrivelse av den 27 september 2000 denna begäran och uppmanade Irland att inkomma med ytterligare upplysningar. Irland svarade genom skrivelse av den 18 oktober 2000.
- 8 Genom beslut K(2001) 3296 av den 30 oktober 2001 inledde kommissionen det förfarande som föreskrivs i artikel 88.2 EG avseende den ifrågasatta skattebefrielsen (nedan kallat det formella granskningsförfarandet). Beslutet delgavs Irland genom skrivelse av den 5 november 2001 och offentliggjordes den 2 februari 2002 i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT C 30, s. 25).
- 9 Efter det att Irland genom faxmeddelande av den 1 december 2001 begärt förlängning av tidsfristen för att svara, vilket beviljades den 7 december 2001, lämnade Irland sina synpunkter i en skrivelse av den 8 januari 2002.
- 10 Genom skrivelse av den 18 februari 2002 begärde kommissionen ytterligare upplysningar av Irland.
- 11 Genom skrivelser av den 26 och den 28 februari samt den 1 mars 2002 mottog kommissionen yttranden från AAL, Eurallumina SpA, Alcan Inc. respektive Association européenne de l'aluminium. Yttrandena kommunicerades Irland genom skrivelser av den 26 mars 2002.
- 12 I en skrivelse av den 26 april 2002 besvarade Irland den begäran som kommissionen gjort i sin skrivelse av den 18 februari 2002.

Beslutet aluminiumoxid I

- 13 Den 7 december 2005 antog kommissionen beslut 2006/323/EG om den befrielse från punktskatt på mineraloljor som används som bränsle vid framställningen av aluminiumoxid i regionerna Gardanne och Shannon samt på Sardinien, och som tillämpas av Frankrike, Irland och Italien (EUT L 119, 2006, s. 12) (nedan kallat beslutet aluminiumoxid I).
- 14 Beslutet aluminiumoxid I avser perioden fram till den 1 januari 2004, då rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EGT L 283, s. 51) blev tillämpligt. Genom det direktivet upphävdes rådets direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor (EGT L 316, s. 12), liksom rådets direktiv 92/82/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av punktskattesatser för mineraloljor (EGT L 316, s. 19, svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 98), med verkan från den 31 december 2003 (skäl 57). Enligt beslutet omfattar dock det formella granskningsförfarandet även perioden efter den 31 december 2003 (skäl 92).

- 15 Besluts punkterna i beslutet aluminiumoxid I har i huvudsak följande lydelse:

”Artikel 1

De befrielser från punktskatt på tjock eldningsolja som används vid framställning av aluminiumoxid som Frankrike, Irland och Italien har beviljat till och med den 31 december 2003 utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 [EG].

Artikel 2

Stöd som beviljats mellan den 17 juli 1990 och den 2 februari 2002 och som är oförenligt med den gemensamma marknaden skall inte återkrävas, eftersom det skulle strida mot de grundläggande principerna i gemenskapslagstiftningen.

Artikel 3

Det stöd som avses i artikel 1 och beviljades mellan den 3 februari 2002 och den 31 december 2003 är förenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 [EG] under förutsättning att stödmottagarna betalade en skatt på minst 13,01 euro per 1000 kg tjock eldningsolja.

Artikel 4

Det stöd som ... beviljades mellan den 3 februari 2002 och den 31 december 2003 är oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 [EG] om stödmottagarna inte betalade en skatt på minst 13,01 euro per 1000 kg tjock eldningsolja.

Artikel 5

1. Frankrike, Irland och Italien skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva det oförenliga stöd som avses i artikel 4.

...

5. Frankrike, Irland och Italien skall inom två månader från delgivningen av detta beslut ålägga mottagarna av det oförenliga stöd som avses i artikel 4 att återbetala det olagliga stödet med ränta.”

Förfarandet och parternas yrkanden

- 16 Sökandena har, genom ansökningar som inkom till tribunalens kansli den 17 och den 23 februari 2006, väckt talan som registrerats under målnummer T-50/06 respektive under målnummer T-69/06.
- 17 Genom särskild handling, som inkom till tribunalens kansli den 22 mars 2006, ansökte AAL med stöd av artikel 242 EG om interimistiskt beslut om uppskov med verkställigheten av beslutet aluminiumoxid I i den del det berörde AAL. Denna begäran registrerades med målnummer T-69/06 R. Tribunalens ordförande har, genom beslut av den 2 augusti 2006, avslagit begäran och förklarat att frågan om rättegångskostnader ska anstå.
- 18 Med tillämpning av artikel 14 i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991 och på förslag av andra avdelningen beslutade tribunalen, efter att ha hört parterna i enlighet med artikel 51 i nämnda regler, att hänskjuta målen till en avdelning i utökad sammansättning.

- 19 Genom beslut av den 24 maj 2007 förenade ordföranden på tribunalens andra avdelning i utökad sammansättning, efter det att parterna hörts, målen T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 och T-69/06 (nedan kallade målen aluminiumoxid I) vad gäller det muntliga förfarandet, enligt artikel 50 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991.
- 20 Tribunalen meddelade dom av den 12 december 2007, Irland m.fl./kommissionen (T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 och T-69/06, EU:T:2007:383), genom vilken den förenade målen aluminiumoxid I vad gäller domen, ogiltigförklarade beslutet aluminiumoxid I och, i målet T-62/06, ogillade talan i övrigt.
- 21 Kommissionen överklagade tribunalens dom genom skrivelse av den 26 februari 2008.
- 22 Domstolen meddelade dom av den 2 december 2009 i målet kommissionen mot Irland m.fl. (C-89/08 P, REU, EU:C:2009:742) genom vilken den upphävde domen Irland m.fl./kommissionen, punkt 20 ovan (EU:T:2007:383), i den mån tribunalen hade ogiltigförklarat beslutet aluminiumoxid I, återförvisade målet till tribunalen och förklarade att frågan om rättegångskostnader skulle anstå.
- 23 Efter domen i målet kommissionen/Irland m.fl., punkt 22 ovan (EU:C:2009:742), och i enlighet med artikel 118.1 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991, hänsköts målen aluminiumoxid I till den andra avdelningen i utökad sammansättning genom beslut av tribunalens ordförande den 18 december 2009.
- 24 Genom beslut av den 1 mars 2010 av ordföranden på tribunalens andra avdelning i utökad sammansättning förenades målen aluminiumoxid I vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen. Genom beslut av tribunalens ordförande den 20 september 2010, överfördes målen aluminiumoxid I till den fjärde avdelningen i utökad sammansättning.
- 25 Genom dom av den 21 mars 2012, Irland/kommissionen (T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV och T-69/06 RENV, REU, EU:T:2012:134), ogiltigförklarade tribunalen beslutet aluminiumoxid I i den del det däri konstateras, eller i den del beslutet grundar sig på ett sådant konstaterande, att de befrielser från punktskatt på mineraloljor som används som bränsle vid framställningen av aluminiumoxid, vilka beviljades av Republiken Frankrike, Irland och Republiken Italien till och med den 31 december 2003 (nedan kallad befrielsen från punktskatt) utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG samt i den del Republiken Frankrike, Irland och Republiken Italien däri åläggs att vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva de stöd som utgjordes av nämnda skattebefrielser från stödmottagarna, i den mån de sistnämnda inte betalade en skatt på minst 13,01 euro per 1000 kg tjock eldningsolja.
- 26 Kommissionen överklagade tribunalens dom genom skrivelse av den 1 juni 2012.
- 27 Domstolen meddelade dom av den 10 december 2013, kommissionen/Irland m.fl. (C-272/12 P, REU, EU:C:2013:812) genom vilken den upphävde domen Irland/kommissionen, punkt 25 ovan (EU:T:2012:134) och återförvisade målen aluminiumoxid I till tribunalen samt förklarade att frågan om rättegångskostnader skulle anstå.
- 28 Efter domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), tilldelades målen aluminiumoxid I den första avdelningen, genom tribunalens ordförandes beslut av den 21 januari och den 10 mars 2014.
- 29 Parterna har, i enlighet med artikel 119.1 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991, yttrat sig skriftligen. Irlands yttrande inkom den 21 februari 2014 och kommissionens yttrande den 14 april 2014 i mål T-50/06 RENV II. AAL yttrade sig den 26 februari 2014 och kommissionen den 15 april 2014 i mål T-69/06 RENV II. Sökandena har i sina inlagor förklarat att de vidhåller samtliga grunder som de åberopat till stöd för sina yrkanden i förevarande mål. Kommissionen har beaktat detta i sina inlagor.

- 30 Tribunalens ordförande beslutade den 30 september 2014 att målen aluminiumoxid I skulle tilldelas första avdelningen i utökad sammansättning, i enlighet med artikel 118.1 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991.
- 31 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen att inleda det muntliga förfarandet och att, som en processledande åtgärd enligt artikel 64.3 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991, begära att Irland i mål T-50/06 RENV II skulle ge in skrivelserna av den 8 januari och den 26 april 2002 (se punkterna 9 och 12 ovan). Irland efterkom denna begäran inom den utsatta fristen.
- 32 Genom beslut av ordföranden på första avdelningen i utökad sammansättning av den 23 mars 2015 förenades de ifrågasattade målen, vad gäller det muntliga förfarandet och domen.
- 33 Parterna utvecklade sin respektive talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 6 maj 2015.
- 34 Irland har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara beslutet aluminiumoxid I, såvitt avser den ifrågasatta skattebefrielsen, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 35 AAL har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara beslutet aluminiumoxid I i den del det berör AAL, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 36 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan, och
 - förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 37 Det ska inledningsvis anmärkas att förevarande talan båda ska förstås så, att de i sak avser ogiltigförklaring av beslutet aluminiumoxid I, i den mån det där konstateras att Irland lämnat ett statligt stöd mellan den 3 februari 2002 och den 31 december 2003, genom den ifrågasatta skattebefrielsen (nedan kallat det omtvistade stödet) och föreskrivs att Irland ska återkräva stödet (nedan kallat det angripna beslutet). Talan i båda målen avser således i detta avseende samma sak.
- 38 Irland har till stöd för sin talan i mål T-50/06 RENV II åberopat fyra grunder. Den första grunden avser att en felaktig rättstillämpning skett när det omtvistade stödet kvalificerades som stöd i den mening som avses i artikel 88 EG. Den andra grunden är att rättssäkerhetsprincipen, estoppel-principen och artikel 8.5 i direktiv 92/81 har åsidosatts. Som tredje grund har gjorts gällande att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts. Den fjärde grunden avser i sak att estoppel-principen åsidosatts och att det föreligger ett maktmissbruk.
- 39 AAL har till stöd för sin talan i mål T-69/06 RENV II åberopat sex grunder. Den första grunden avser att en felaktig rättstillämpning skett när det omtvistade stödet kvalificerades som stöd i den mening som avses i artikel 88 EG. Den andra grunden avser att rättssäkerhetsprincipen och principen om att unionsinstitutionernas rättsakter presumeras ha en ändamålsenlig verkan åsidosatts samt att det förekommit befogenhetsöverskridande och maktmissbruk. Den tredje grunden består i att villkoren i

artikel 3.1 m EG och artikel 157 EG har åsidosatts. Den fjärde grunden avser att principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet har åsidosatts. Den femte grunden består i att principerna om en rimlig tidsfrist, om rättssäkerhet och om god förvaltningssed åsidosatts genom det orimligt utdragna formella granskningsförfarandet. Den sjätte grunden avser att motiveringsskyldigheten och artikel 87.1 EG har åsidosatts.

- 40 Tribunalen ska inledningsvis pröva de grunder genom vilka sökandena i sak har ifrågasatt huruvida den ifrågasatta skattebefrielsen omfattas av reglerna för statligt stöd, det vill säga dels den andra grunden, avseende att rättssäkerhetsprincipen, estoppel-principen och artikel 8.5 i direktiv 92/81 har åsidosatts, och den fjärde grunden, avseende att estoppel-principen åsidosatts och att det föreligger ett maktmissbruk, vilka anförts till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, dels den andra grunden, avseende att rättssäkerhetsprincipen och principen om att unionsinstitutionernas rättsakter presumeras ha en ändamålsenlig verkan åsidosatts samt att det förekommit befogenhetsöverskridande och myndighetsmissbruk, och den tredje grunden, avseende att villkoren i artikel 3.1 m EG och artikel 157 EG har åsidosatts, vilka anförts till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II.
- 41 Tribunalen ska vidare pröva den grund som AAL anført för att motsätta sig att den ifrågasatta skattebefrielsen kvalificeras som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG för perioden fram till och med den 31 december 2003, det vill säga den sjätte grunden som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, avseende att motiveringsplikten och artikel 87.1 EG har åsidosatts.
- 42 Därefter ska tribunalen pröva de grunder genom vilka sökandena i sak kritiserat kvalificeringen av den ifrågasatta skattebefrielsen som nytt stöd och inte som befintligt sådant i den mening som avses i artikel 88 EG, det vill säga de första grunderna för respektive talan, avseende att en felaktig rättstillämpning skett när det omtvistade stödet kvalificerades som stöd i den mening som avses i artikel 88 EG.
- 43 Slutligen ska tribunalen pröva de grunder genom vilka sökandena i sak har motsatt sig återkrav av det omtvistade stödet, det vill säga dels den tredje grunden, avseende att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts, vilken grund åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, dels den fjärde grunden, avseende att principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet har åsidosatts, och den femte grunden, avseende att principerna om att förfarandet ska äga rum inom en rimlig tidsfrist, om rättssäkerhet och om god förvaltningssed åsidosatts genom det orimligt utdragna formella granskningsförfarandet, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II.

Om dels den andra grunden, avseende att rättssäkerhetsprincipen, estoppel-principen och artikel 8.5 i direktiv 92/81 har åsidosatts, och den fjärde grunden, avseende att estoppel-principen åsidosatts och att det föreligger ett maktmissbruk, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, dels den andra grunden, avseende att rättssäkerhetsprincipen och principen om att unionsinstitutionernas rättsakter presumeras ha en ändamålsenlig verkan åsidosatts samt att det förekommit befogenhetsöverskridande och myndighetsmissbruk, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II

- 44 Irland har, inom ramen för den andra grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, kritiserat kommissionen för att ha åsidosatt principen om rättssäkerhet såsom den tolkats i rättspraxis, genom att med avseende på den ifrågasatta skattebefrielsen anta ett beslut som medfört motsatta verkningar jämfört med beslut 2001/224, då, trots att rådet genom det sistnämnda beslutet hade gett Irland tillstånd att fortsätta att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006, kommissionen genom beslutet aluminiumoxid I fastställt att det omtvistade stödet utgjorde stöd som var oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 EG, och som därmed måste återkrävas. Irland har vidare gjort gällande att kommissionen har åsidosatt estoppel-principen genom att anta det angripna beslutet, vilket har medfört verkningar

som är motsatta de som beslut 2001/224 medför, utan att ha väckt talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG av detta beslut. Slutligen har Irland gjort gällande att kommissionen, genom att anta det angripna beslutet, har åsidosatt artikel 8.5 i direktiv 92/81, eftersom den, om den ansåg att den ifrågasatta skattebefrielsen, som Irland fått tillåtelse att tillämpa till och med den 31 december 2006 genom beslut 2001/224, gav upphov till en störning av konkurrensen eller var oförenlig med den gemensamma marknaden, hade att följa det föreskrivna förfarandet i den artikeln och lägga fram lämpliga förslag till rådet för att upphäva eller ändra det tidigare lämnade medgivandet.

45 Inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II har Irland i sak gjort gällande att kommissionen, genom att anta det angripna beslutet, har åsidosatt estoppel-principen och gjort sig skyldig till maktmissbruk. Enligt Irland hindrade estoppel-principen kommissionen från att anta det angripna beslutet i den mån som den, trots vetskap om den ifrågasatta skattebefrielsen och dess genomförande, enligt beslut 2001/224, dröjt med att anta beslutet aluminiumoxid I. Irland har härvid, för det första, hänvisat till anmälan, i början av år 1983, av den ifrågasatta skattebefrielsen till kommissionen, som därefter meddelade ett gynnande beslut avseende denna anmälan. För det andra har Irland hänvisat till att kommissionen från år 1995 har sänt ut återkommande information angående vilka belopp det omtvistade stödet uppskattats uppgå till, vilket återupprepats av kommissionen i dess anmälningar av stöd till världshandelsorganisationen (WTO). För det tredje har Irland hänvisat till de beslut om tillåtande som fattats av rådet åren 1997, 1999 och 2001, beslut som fattats enhälligt på förslag av kommissionen. Irland har, för det fjärde, åberopat att kommissionen inte lämnat några förslag till rådet enligt artikel 8.5 i direktiv 92/81, vilket direktiv i enlighet med principen *lex specialis* antagits med stöd av artikel 93 EG. För det femte har Irland hänvisat till att kommissionen inte fört någon talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG av beslut 2001/224. För det sjätte har Irland hänvisat till att kommissionen dröjt med att anta beslutet aluminiumoxid I, i strid med kravet på att beslut ska fattas inom en rimlig tidsfrist. Beslutet antogs mer än 43 månader efter det att kommissionen, i april 2002, mottagit dess svar på sin sista begäran om kompletterande upplysningar. För det sjunde har Irland åberopat kommissionens förklaringar och rådets beslut om godkännande under hela det formella granskningsförfarandet, vilket ledde till uppfattningen att det omtvistade stödet hade godkänts. För det åttonde har Irland hänvisat till kommissionens uppträdande i det att den, under alla förhållanden, har behandlat det omtvistade stödet som ett befintligt stöd. Irland har, för det nionde, hänvisat till att kommissionen inte fattat något beslut om föreläggande att avbryta utbetalningen av stödet enligt artikel 11.1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1), vilket hade gjort det möjligt att mildra verkningarna av stödet på den gemensamma marknaden och effekterna av återkrävandet av detta stöd för AAL. Irland har vidare gjort gällande att kommissionen antagit det angripna beslutet för att motverka effekterna av beslut 2001/224, genom vilket Irland gavs tillstånd att fortsätta att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006, medan den endast föreslagit att rådet skulle förlänga detta tillstånd till och med den 31 december 2002.

46 AAL har, inom ramen för den andra grund det åberopat till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, gjort gällande att kommissionen åsidosatt rättssäkerhetsprincipen, såsom den tolkats i rättspraxis, och principen om att unionsinstitutionernas rättsakter presumeras ha en ändamålsenlig verkan samt att kommissionen har överskridit sina befogenheter, såvitt avser att det angripna beslutet, med avseende på den ifrågasatta skattebefrielsen, medför verkningar som är motsatta verkningarna av beslut 2001/224, då rådet genom sistnämnda beslut förlängt Irlands tillstånd att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006, medan det i beslutet aluminiumoxid I konstateras att det stöd som lämnats genom den ifrågasatta skattebefrielsen var delvis oförenligt med den gemensamma marknaden och att det därmed måste återkrävas från mottagarna, utom såvitt avser perioden mellan den 17 juli 1990 och den 2 februari 2002. AAL har i detta avseende, för det första, hänvisat till direktiv 92/81, som i enlighet med principen *lex specialis* antagits med stöd av artikel 93 EG, vilket gjorde det möjligt för Irland att avvika från den generella regleringen av statligt stöd i artikel 87.1 EG, då rådets beslut om godkännanden huvudsakligen grundades på konstaterandet att den ifrågasatta skattebefrielsen inte påverkade konkurrensen eller ledde till störningar i den

gemensamma marknadens funktion. För det andra har AAL anfört att kommissionen inte har inlett något förfarande enligt artikel 8.5 i direktiv 92/81 för att lösa eventuella problem med snedvridningar av konkurrensen som orsakats av den ifrågasatta skattebefrielsen, vilken rådet godkänt, och att den heller inte väckt talan om ogiltigförklaring av beslut 2001/224 enligt artikel 230 EG. AAL har, för det tredje, hänvisat till förslaget till rådets beslut om tillstånd av den 29 november 1999 och till artikel 3 i förslaget till rådets beslut om godkännande den 15 november 2000, av vilka det framgår att kommissionen inte avsåg att fatta något slutligt negativt beslut om statligt stöd före utgången av den period under vilken rådets beslut om godkännande gällde och att den inte ifrågasatte det omtvistade stödet. AAL har, för det fjärde, hänvisat till de beslut om tillstånd som rådet antagit innan beslut 2001/224 fattades. I dessa nämns inte något om en möjlig parallell tillämpning av reglerna om statligt stöd. För det femte har AAL anfört att skäl 5 i beslut 2001/224 inte är tillämpligt på den ifrågasatta skattebefrielsen, som är ett befintligt stöd och har anmälts i januari 1983. För det sjätte har AAL hänvisat till kommissionens ändrade politik, vilket ledde till att det formella granskningsförfarandet avseende den ifrågasatta skattebefrielsen inleddes genom beslut av den 30 oktober 2001, det vill säga cirka fjorton månader före utgången av godkännandet att fortsätta tillämpa den skattebefrielse som den själv föreslagit att rådet skulle besluta om, den 31 december 2002. AAL har, för det sjunde, hänvisat till kommissionens rättsstridiga uppträdande, då kommissionen, genom att anta det angripna beslutet, har upphävt godkännandet att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006, som rådet beslutat i beslut 2001/224, och därmed handlat på ett sätt som medfört att direktiv 92/81 förlorat allt rimligt innehåll och all ändamålsenlig verkan.

- 47 AAL har i alla händelser anfört att kommissionen även inom enbart ramen för tillämpning av reglerna om statligt stöd har gjort sig skyldig till maktmissbruk genom att i det angripna beslutet felaktigt kvalificera det omtvistade stödet som otillåtet, trots att detta stöd godkänts av rådet. Denna slutsats påverkas inte av den omständigheten att rådet lämnat ett mer långvarigt godkännande än det som kommissionen föreslagit, då rådets uppträdande skett inom ramen för dess befogenheter när det gäller harmonisering av skatter och därmed var lagenligt.
- 48 Kommissionen har gjort gällande att talan inte kan bifallas på någon av dessa grunder.
- 49 I den mån som den fjärde grunden till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II avser ett underförstått beslut om godkännande som fattats enligt artikel 4.6 i förordning nr 659/1999, efter det att den ifrågasatta skattebefrielsen anmälts till kommissionen i början av år 1983 och som kunde medföra att det anmälda stödet skulle anses utgöra ett befintligt stöd, hänger den samman med den första delen av den första grunden som åberopats till stöd för samma talan. Det hänvisas därför till prövningen av sistnämnda delgrund (se punkterna 135–163 nedan).
- 50 I den mån som Irland vidare, genom samma grund, har kritiserat kommissionen för att ha åsidosatt de berättigade förväntningar den själv skapat hos AAL om att den ifrågasatta skattebefrielsen var lagenlig, eftersom antagandet av beslutet aluminiumoxid I dröjde så länge, kan denna grund uppfattas som om den avser ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar. Nämnda grund hänger härvid samman med den tredje grunden för talan i mål T-50/06 RENV II. Det hänvisas därför till prövningen av sistnämnda grund (se punkterna 205–263 nedan).
- 51 I den mån, slutligen, som Irland inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II kritiserat kommissionen för att den dröjt med att anta det angripna beslutet, utgör detta i sak en invändning avseende ett åsidosättande av principen om rimliga tidsfrister, vilket hänger samman med det som AAL gjort gällande inom ramen för den femte grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II. Det Irland anfört i detta avseende ska prövas tillsammans med den sistnämnda grunden (se punkterna 264–273 nedan).

- 52 För övrigt innebär de här aktuella grunderna i sak frågan huruvida kommissionen har åsidosatt principerna om rättssäkerhet och om att institutionernas rättsakter presumeras ha ändamålsenlig verkan, genom att det angripna beslutet medför rättsverkningar som går emot rättsverkningarna av beslut 2001/224, genom vilket beslut Irland uttryckligen fått tillstånd att fortsätta att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006, bland annat av det skälet att skattebefrielsen i fråga inte ledde till någon snedvridning av konkurrensen.
- 53 Vidare ger den andra och den fjärde grunden som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II upphov till frågan om estoppel-principen har åsidosatts genom vissa påstått motsatta rättsverkningar av beslut 2001/224 och det angripna beslutet, liksom huruvida artikel 8.5 i direktiv 92/81 har åsidosatts genom att kommissionen, innan det angripna beslutet antogs, inte iakttog de föreskrifter om förfarandet som föreskrivs i artikel 8.5 i direktiv 92/81 i syfte att uppnå en ändring eller ett upphävande av beslut 2001/224.
- 54 Irland har vidare, inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, kritiserat kommissionen för att i förevarande fall inte ha beslutat om föreläggande att avbryta utbetalningen av det omtvistade stödet enligt artikel 11.1 i förordning nr 659/1999.
- 55 Slutligen får den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den andra grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II förstås så, att det ska prövas om det förekommit maktmissbruk från kommissionens sida när den antog det ifrågasatta beslutet.
- 56 När det, för det första, gäller invändningen avseende åsidosättande av estoppel-principen, som framförts inom ramen för den andra och den fjärde grunden som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, ska det framhållas att estoppel-principen är en anglo-saxisk rättsprincip som inte i sig existerar i unionsrätten. Detta hindrar inte att vissa principer, såsom principerna om rättssäkerhet och skyddet för berättigade förväntningar, och vissa regler, såsom regeln att ingen får bestrida sina egna medgivanden (*nemo potest venire contra factum proprium*), vilka säkerställs i unionsrätten, kan anses förbundna med eller likna den principen. Invändningen ska således avvisas såsom rättsligt irrelevant i den mån den grundar sig på estoppel-principen. Det finns däremot inget som hindrar att de argument som Irland framfört prövas såsom stöd för den grund som i sak avser åsidosättande av principerna om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar.
- 57 När det, för det andra, gäller invändningarna om åsidosättande av principerna om rättssäkerhet och om att institutionernas rättsakter presumeras ha en ändamålsenlig verkan, om åsidosättande av artikel 8.5 i direktiv 92/81 eller om befogenhetsöverskridande, vilka gjorts gällande inom ramen för den andra grunden som åberopats till stöd för talan i respektive mål eller den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, ska det inledningsvis framhållas att enligt principen om tilldelade befogenheter som anges i artikel 5 EG och i artikel 7 EG, handlar Europeiska gemenskapen inom de gränser för de befogenheter som den tilldelats och de ändamål som anförts trots den i EG-fördraget. Varje institution handlar inom ramen för de befogenheter som den tilldelats genom samma fördrag.
- 58 Unionsinstitutionernas rättsakter presumeras vidare enligt rättspraxis i princip vara giltiga och har därmed rättsverkan så länge de inte har återkallats eller förklarats ogiltiga inom ramen för en talan om ogiltigförklaring eller till följd av en begäran om förhandsavgörande eller invändning om rättsstridighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl., C-137/92 P, REG, EU:C:1994:247, punkt 48, av den 8 juli 1999, dom av den 15 juni 1994, Chemie Linz/kommissionen, C-245/92 P, REG, EU:C:1999:363, punkt 93, och dom av den 5 oktober 2004, kommissionen/Grekland, C-475/01, REG, EU:C:2004:585, punkt 18).

- 59 Det ska slutligen framhållas att principen om rättssäkerhet utgör en allmän unionsrättslig princip (se beslut av den 8 november 2007, *Fratelli Martini och Cargill*, C-421/06, EU:C:2007:662, punkt 56 och där angiven rättspraxis). Det framgår av fast rättspraxis att denna princip syftar till att säkerställa förutsebarheten rörande de situationer och rättsliga relationer som omfattas av unionsrätten (dom av den 10 april 2003, *Schulin*, C-305/00, REG, EU:C:2003:218, punkt 58, och dom av den 15 september 2005, *Irland/kommissionen*, C-199/03, REG, EU:C:2005:548, punkt 69). För detta ändamål är det väsentligt att unionsinstitutionerna respekterar att de rättsakter som de har antagit, vilka påverkar rättssubjektens rättsliga och faktiska ställning, endast kan ändras i enlighet med gällande bestämmelser om behörighet och förfarande (dom av den 21 oktober 1997, *Deutsche Bahn/kommissionen*, T-229/94, REG, EU:T:1997:155, punkt 113 och där angiven rättspraxis). För att garantera att rättssäkerhetsprincipen iakttas ska unionsinstitutionerna principiellt se till att tillämpningen av olika unionsbestämmelser inte leder till inkonsekvenser, särskilt när bestämmelserna avser ett och samma mål – såsom målet att se till att konkurrensen inom den gemensamma marknaden inte snedvrids (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom av den 15 juni 1993, *Matra/kommissionen*, C-225/91, REG, EU:C:1993:239, punkterna 41 och 42, och dom av den 31 januari 2001, *RJB Mining/kommissionen*, T-156/98, REG, EU:T:2001:29, punkt 112 och där angiven rättspraxis).
- 60 Artikel 8.5 i direktiv 92/81 har följande lydelse:
- ”Om kommissionen finner att de regler om skattebefrielse eller skattenedsättning som anges i punkt 4 inte längre kan upprätthållas, särskilt med hänsyn till sund konkurrens eller snedvridande effekter på den inre marknaden eller på gemenskapens målsättning inom miljöskyddsområdet, skall den lägga fram lämpliga förslag till rådet. Rådet skall enhälligt fatta beslut på grundval av dessa förslag.”
- 61 I förevarande fall har de argument som anförts till stöd för dessa invändningar direkt avfärdats genom domen *kommissionen/Irland m.fl.*, punkt 27 ovan (EU:C:2013:812).
- 62 Domstolen har nämligen, i punkterna 45–48 i domen *kommissionen/Irland m.fl.*, punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), gjort en klar åtskillnad mellan rådets respektive kommissionens befogenheter när det gäller harmonisering av punktskatter å ena sidan, och deras respektive befogenheter när det gäller statligt stöd å andra sidan. Den har vidare fastslagit att det förfarande som föreskrivs i artikel 8.4 i direktiv 92/81 har ett annat syfte och tillämpningsområde än den ordning som föreskrivs i artikel 88 EG.
- 63 Domstolen har i punkt 49 i samma dom anfört att den omständigheten att rådet har beslutat att ge en medlemsstat tillstånd, enligt artikel 8.4 i direktiv 92/81, att införa en skattebefrielse för punktskatter således inte kan hindra kommissionen från att utnyttja sina befogenheter enligt EG-fördraget och, följaktligen, inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG för att avgöra huruvida denna skattebefrielse utgör ett statligt stöd samt, efter avslutat förfarande, i förekommande fall, fatta ett beslut såsom beslutet *aluminiumoxid I*.
- 64 Domstolen anförde vidare, i punkt 50 i domen *kommissionen/Irland m.fl.*, punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), att den omständigheten att det i besluten om tillstånd gavs en total befrielse från punktskatt med preciserade geografiska och tidsmässiga begränsningar och att medlemsstaterna strikt har följt dessa begränsningar saknar betydelse för befogenhetsfördelningen mellan rådet och kommissionen och således inte kan medföra att kommissionen inte får utöva sina befogenheter.
- 65 Domstolen anförde i punkt 51 i samma dom att skäl 5 i beslut 2001/224 för övrigt på intet sätt strider mot denna befogenhetsfördelning. Detta skäl gällde under den tidsperiod för vilken det angripna beslutet föreskriver att stödbeloppen ska återkrävas. I skäl 5 anges att nämnda beslut inte påverkar resultatet av de eventuella förfaranden som kan komma att inledas med stöd av artiklarna 87 EG och 88 EG och att beslutet inte befriar medlemsstaterna från deras ”skyldighet att till kommissionen anmäla alla planerade statliga stödåtgärder”.

- 66 Slutligen anförde domstolen, i punkterna 52 och 53 i domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), på nytt att den omständigheten att rådets beslut om tillstånd var antagna på grundval av kommissionens förslag och kommissionen aldrig hade utnyttjat sina befogenheter enligt artikel 8.5 i direktiv 92/81 eller artiklarna 230 EG och 241 EG för att få besluten om tillstånd upphävida eller ändrade således inte utgjorde hinder för att kvalificera nämnda skattebefrielser som statligt stöd, i den mening som avses i artikel 87.1 EG, om villkoren för att ett statligt stöd ska föreligga var uppfyllda.
- 67 I enlighet med artikel 61 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol är tribunalen, efter återförvisning, bunden av domstolens beslut i rättsfrågor. Mot bakgrund av innehållet i punkt 54 i skälen i domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), kan det konstateras att de skäl som återgetts i punkterna 62–66 ovan utgör det nödvändiga stödet för domslutet i den domen, genom vilken domstolen upphävde domen Irland/kommissionen, punkt 25 ovan (EU:T:2012:134), och återförvisade målen aluminiumoxid I till tribunalen.
- 68 Det framgår nämligen av dessa skäl att kommissionen, genom att genomföra det förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG för att pröva huruvida den ifrågasatta skattebefrielsen utgjorde statligt stöd och genom att, efter detta förfarande, fatta beslutet aluminiumoxid I, endast har utövat de befogenheter den tilldelats genom EG-fördraget i fråga om statligt stöd och att den därvid inte kunde ha inskränkt de befogenheter rådet tilldelats genom EG-fördraget i fråga om harmonisering av lagstiftning om punktskatter eller de rättsakter som rådet antagit vid utövandet av dessa befogenheter.
- 69 Härav följer att kommissionen, genom att, utan att dessförinnan inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 8.5 direktiv 92/81, genomföra det förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG, för att pröva huruvida den ifrågasatta skattebefrielsen utgjorde statligt stöd, och genom att efter detta förfarande anta beslutet aluminiumoxid I, trots att Irland uttryckligen i artikel 1.2 i beslut 2001/224 tilläts fortsätta att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006, inte har kunnat åsidosätta principerna om rättssäkerhet eller om att institutionernas rättsakter presumeras ha ändamålsenlig verkan. Kommissionen har heller inte, vilket Irland påstått, åsidosatt artikel 8.5 i direktiv 92/81. Rådets beslut om tillstånd, vilka antagits på förslag av kommissionen, kunde nämligen endast medföra verkningar inom ramen för det område som omfattas av harmoniseringen av lagstiftning rörande punktskatt, och innebar inget ställningstagande i förhållande till ett beslut, såsom beslutet aluminiumoxid I, som kommissionen kunde anta med utövande av sina befogenheter i fråga om statligt stöd.
- 70 Vidare framgår det av punkterna 52 och 53 i domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), där domstolen framhöll att begreppet statligt stöd motsvarar en objektiv situation som inte påverkas av institutionernas agerande eller uttalanden, att den omständigheten att kommissionen vid antagandet av rådets beslut om godkännande bedömde att skattebefrielsen inte skulle snedvrída konkurrensen och inte påverkade den gemensamma marknadens funktion inte kunde hindra att denna skattebefrielse kvalificerades som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG, när villkoren för att ett statligt stöd ska anses föreligga var uppfyllda.
- 71 Det följer även av det angreppssätt som anvisats av domstolen att kommissionen, vid kvalificering av befrielser från punktskatt som statligt stöd, inte var bunden av de bedömningar som rådet gjort i sina beslut rörande harmonisering av lagstiftning om punktskatter, enligt vilka dessa skattebefrielser inte ledde till snedvrídningar av konkurrensen eller hindrade den gemensamma marknadens funktion.
- 72 AAL kan således inte göra gällande att kommissionen överskridit sina befogenheter genom att anta det angripna beslutet. Sökandena kan heller inte göra gällande att det angripna beslutet medförde rättsverkningar som stod i strid med rättsverkningarna av beslut 2001/224.
- 73 I den mån som AAL, inom ramen för den andra grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, i sak kritiserat kommissionen för att den kvalificerat den ifrågasatta skattebefrielsen som ett otillåtet stöd, trots att det godkänts av rådet, kan detta argument avfärdas med hänvisning till

att, såsom anges i punkt 49 i domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), den omständigheten att rådet har beslutat att ge en medlemsstat tillstånd till att tillämpa en skattebefrielse för punktskatter inte kan hindra kommissionen från att utnyttja sina befogenheter i fråga om statligt stöd och från att, efter det förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG, i förekommande fall, fatta ett beslut som det angripna beslutet.

- 74 De invändningar som avser åsidosättande av principerna om rättssäkerhet och att institutionernas rättsakter presumeras ha ändamålsenligt verkan, åsidosättande av artikel 8.5 i direktiv 92/81 eller behörighetsöverskridande ska således lämnas utan avseende.
- 75 När det, för det tredje, gäller invändningen om maktmissbruk från kommissionens sida, som förts fram inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och för den andra grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, ska det framhållas att enligt fast rättspraxis har begreppet maktmissbruk en preciserad betydelse i unionsrätten och avser situationen att en myndighet använder de befogenheter den tilldelats i ett annat syfte än för vilket de är avsedda. Ett beslut innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter framgår att det har antagits för att uppnå andra mål än dem som angetts (se dom av den 9 september 2008, Bayer CropScience m.fl./kommissionen, T-75/06, REG, EU:T:2008:317, punkt 254 och där angiven rättspraxis).
- 76 Sökandena har i förevarande mål inte, till stöd för påståendet om maktmissbruk, lagt fram några objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter utifrån vilka slutsatsen kan dras att det angripna beslutet har antagits för att uppnå andra mål än dem som angetts, det vill säga återkrav av ett statligt stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 EG.
- 77 Således ska även invändningen om maktmissbruk från kommissionens sida lämnas utan avseende.
- 78 I den mån, för det fjärde, som Irland, inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, kritiserat kommissionen för att den inte har beslutat om föreläggande att avbryta utbetalningen av det omtvistade stödet enligt artikel 11.1 i förordning nr 659/1999, ska det framhållas att enligt lydelsen av denna bestämmelse får "[k]ommissionen ... efter att ha berett den berörda medlemsstaten tillfälle att lämna sina synpunkter, fatta ett beslut om att medlemsstaten skall avbryta utbetalningen av varje form av olagligt stöd till dess att kommissionen har fattat ett beslut om stödets förenlighet med den gemensamma marknaden".
- 79 I artikel 11.1 i förordning nr 659/1999 föreskrivs ingen skyldighet för kommissionen att, när vissa förutsättningar föreligger, besluta om föreläggande att avbryta utbetalningar, utan enbart att den får fatta ett sådant beslut när den bedömer att detta är nödvändigt. Irland kan således inte kritisera kommissionen, som inte bedömt det vara nödvändigt i förevarande fall att besluta om ett föreläggande att avbryta utbetalningarna, för att ha åsidosatt artikel 11.1 i förordning nr 659/1999.
- 80 Invändningen om åsidosättande av artikel 11.1 i förordning nr 659/1999 ska således lämnas utan avseende.
- 81 Då, utan att föregå bedömningen av de invändningar som framförts inom ramen för övriga grunder (se punkterna 49 och 50 ovan) eller särskilt (se punkt 51 ovan), även de övriga invändningar som anförts inom ramen för den andra grunden i förevarande talan och den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II ska lämnas utan avseende i sin helhet, kan det konstateras att talan inte ska bifallas på dessa grunder.

Den tredje grunden: Åsidosättande av villkoren i artikel 3.1 m EG och artikel 157 EG, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II

82 AAL har gjort gällande att kommissionen åsidosatt villkoren i artikel 3.1 m EG och artikel 157 EG, genom att den, i stället för att underlätta för företagen inom gemenskapen att vara konkurrenskraftiga, har antagit det angripna beslutet genom vilket gemenskapen blivit mindre konkurrenskraftig och har försatt AAL i en sämre ställning på världsmarknaden, på vilken den säljer större delen av sin produktion. Rådets beslut om godkännande grundades på att den ifrågasatta skattebefrielsen inte ledde till någon snedvridning av konkurrensen, vilket kommissionen inledningsvis medgett och vilket anges i skäl 4 i beslut 92/510.

83 Kommissionen har gjort gällande att talan inte ska bifallas på denna grund.

84 Förevarande grund rör frågan huruvida kommissionen genom att anta det angripna beslutet åsidosatt artikel 3.1 m EG och artikel 157 EG på så sätt att beslutet utgjort hinder för en åtgärd, det vill säga den ifrågasatta skattebefrielsen, som syftade till att stärka AAL:s konkurrenskraft på världsmarknaden för aluminiumoxidproduktion, utan att leda till snedvridning av konkurrensen, såsom anges i beslut 2001/224.

85 I artikel 3 EG föreskrivs bland annat följande:

”För att uppnå de mål som anges i artikel 2 skall gemenskapens verksamhet på de villkor och i den takt som anges i detta fördrag innefatta

...

m) stärkande av gemenskapsindustrins konkurrenskraft ...”

86 I artikel 157 EG föreskrivs bland annat följande:

”1. Gemenskapen och medlemsstaterna skall säkerställa att det finns nödvändiga förutsättningar för gemenskapsindustrins konkurrensförmåga.

För detta ändamål ska deras insatser, i överensstämmelse med ett system av öppna och konkurrensutsatta marknader, inriktas på att

— påskynda industrins anpassning till strukturförändringar,

— främja en miljö som är gynnsam för initiativ och för utveckling av företag inom hela gemenskapen, särskilt i fråga om små och medelstora företag,

— främja en miljö som är gynnsam för samarbete mellan företag,

— främja ett bättre utnyttjande av de industriella möjligheter som skapas genom politiken inom sektorerna för innovation, forskning och teknisk utveckling.

...

3. Gemenskapen skall bidra till att förverkliga de mål som anges i punkt 1 genom sin politik och verksamhet enligt andra bestämmelser i detta fördrag. Rådet får i enlighet med förfarandet i artikel 251 [EG] och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén besluta om särskilda åtgärder för att stödja de insatser som görs av medlemsstaterna för att förverkliga de mål som anges i punkt 1.

Denna avdelning får inte utgöra en grund för gemenskapen att införa åtgärder som kan medföra att konkurrensen snedvrids.”

- 87 Såsom kommissionen gjort gällande föreskrevs i artikel 3.1 g EG även att gemenskapens verksamhet skulle innefatta ”en ordning som säkerställ[de] att konkurrensen inom den inre marknaden inte snedvr[e]ds”. Vidare föreskrevs i artikel 157 EG att den inte fick utgöra en grund för gemenskapen att införa åtgärder som kunde medföra att konkurrensen snedvreds, oavsett vilken åtgärd som kunde leda till snedvridning av konkurrensen.
- 88 Även om domstolen, i punkt 52 i domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), konstaterat att kommissionen vid rådets antagande av besluten om tillstånd, som fattades med tillämpning av regler om harmonisering av skattelagstiftning, var av uppfattningen att den ifrågasatta skattebefrielsen inte ledde till snedvridning av konkurrensen eller störde den gemensamma marknads funktion, har den även fastslagit, i punkt 53 i samma dom, att detta inte utgjorde hinder för att kvalificera nämnda skattebefrielse som statligt stöd, i den mening som avses i artikel 87.1 EG, om villkoren för att ett statligt stöd ska föreligga var uppfyllda. Domstolen konstaterade därvid att begreppet statligt stöd motsvarar en objektiv situation som inte påverkas av institutionernas agerande eller uttalanden.
- 89 Kommissionen har i beslutet aluminiumoxid I konstaterat att den ifrågasatta skattebefrielsen skulle anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG, i synnerhet för att den, såsom anges i skälen 61 och 62 i samma beslut, kunde antas snedvrida eller hota att snedvrida konkurrensen, även om stora delar av aluminiumoxidproduktionen användes vid aluminiumsmältverk, då den ifrågasatta skattebefrielsen uttryckligen syftade till att stärka mottagarnas konkurrenskraft i förhållande till konkurrenterna, varav vissa var etablerade inom gemenskapen, nämligen i Grekland, Spanien, Tyskland och Ungern (sistnämnda medlemsstat anslöt sig till unionen den 1 maj 2004), genom att minska stödmottagarnas produktionskostnader.
- 90 AAL har, inom ramen för förevarande grund, begränsat sig till att göra gällande att kommissionens bedömning, som redovisats i punkt 89 ovan, står i strid med den bedömning som ligger till grund för besluten om tillåtande som rådet antagit, på förslag av kommissionen, i fråga om harmonisering av skattelagstiftning, utan att AAL specifikt ifrågasatt huruvida denna bedömning var välgrundad.
- 91 Eftersom, av de skäl som redovisats i punkt 88 ovan, kommissionen i förevarande fall inte var bunden av de bedömningar som låg till grund för rådets beslut om tillåtande, på dess förslag och inom ramen för harmonisering av skattelagstiftning, kan det konstateras att den inte har åsidosatt artikel 3.1 m EG eller artikel 157 EG genom att anta det angripna beslutet.
- 92 Talan ska således inte bifallas på den tredje grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II.
- 93 Denna bedömning påverkar inte prövningen av den sjätte grund som åberopats till stöd för talan i samma mål, rörande huruvida kommissionen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet och artikel 87.1 EG genom att i skälen 61 och 62 i beslutet aluminiumoxid I konstatera att villkoren om konkurrenspåverkan och påverkan på handeln mellan medlemsstaterna i förevarande fall var uppfyllda (se punkterna 94–131 nedan).

Den sjätte grunden: Huruvida motiveringsskyldigheten och artikel 87.1 EG, som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, har åsidosatts

- 94 AAL har, för det första, gjort gällande att kommissionen åsidosatt motiveringsskyldigheten i det angripna beslutet, på så sätt att den inte angett adekvata skäl rörande iakttagandet av vissa villkor för att det omtvistade stödet ska anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG,

nämligen villkoren avseende påverkan på handeln mellan medlemsstaterna och snedvridning av konkurrensen. Den skulle, i enlighet med önskemål som framstälts av vissa av kommissionens ledamöter, i det angripna beslutet ha angett skälen till att den, utifrån en fullständig och aktuell ekonomisk analys av det omtvistade stödets verkningar på konkurrensen och handeln mellan medlemsstaterna, kommit till slutsatsen att de ovan nämnda villkoren i förevarande fall var uppfyllda.

- 95 För det andra har AAL gjort gällande att kommissionen åsidosatt artikel 87.1 EG genom att den i det angripna beslutet felaktigt, till följd av avsaknaden av en seriös ekonomisk analys, konstaterat att det omtvistade stödet medförde en fördel för bolaget, att det påverkade handeln mellan medlemsstaterna eller snedvred eller hotade att snedvrida konkurrensen. AAL har i detta avseende hänvisat till att kommissionen i sin bedömning av påverkan på handeln mellan medlemsstaterna i skäl 62 i beslutet aluminiumoxid I underlåtit att beakta att det fanns två skilda produkter, nämligen AM och AC, trots att AAL i egenskap av AM-producenter huvudsakligen konkurrerade med icke-europeiska producenter och inte med andra producenter i Europa, i synnerhet de som producerade AC. För det andra har AAL grundat sig på kommissionens felaktiga bild av situationen i skäl 61 i beslutet aluminiumoxid I, där den angav att det omtvistade stödet syftade till att stärka bolagets konkurrenskraft i förhållande till dess konkurrenter genom att reducera dess kostnader, vilket endast var sant i förhållande till icke-europeiska aluminiumoxidproducenter, men inte europeiska sådana, då konkurrensen mellan de senare var mycket låg med beaktande av att gemenskapen var nettoimportör av aluminiumoxid och att en väsentlig del av aluminiumoxidproduktionen inom gemenskapen var bunden. För det tredje har AAL anfört att kommissionen underlåtit att beakta dels att europeiska aluminiumproducenter, i synnerhet dem i Tyskland, erhöll kostnadslättnader på den energi de använde, vilken redan var billigare, dels att AAL befann sig i en mindre gynnsam ställning i fråga om kostnader jämfört med andra europeiska aluminiumproducenter till följd av olikheter i nationell lagstiftning avseende licenser och miljöskydd.
- 96 Kommissionen har gjort gällande att talan inte ska bifallas på denna grund.
- 97 Enligt fast rättspraxis utgör den motiveringsskyldighet som föreskrivs i artikel 253 EG en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilken ska hänföras till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende (se dom av den 29 september 2011, *Elf Aquitaine/kommissionen*, C-521/09 P, REU, EU:C:2011:620, punkt 146 och där angiven rättspraxis, och dom av den 14 maj 2014, *Donau Chemie/kommissionen*, T-406/09, REU, EU:T:2014:254, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 98 Invändningen om åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG ska således prövas först, och därefter frågan huruvida artikel 87.1 EG har åsidosatts.
- 99 När det gäller invändningen om åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG framgår det av fast rättspraxis att den motivering som krävs enligt artikel 253 EG ska vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den domstol som är behörig ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (se dom av den 2 april 1998, *kommissionen/Sytraval och Brink's France*, C-367/95 P, REG, EU:C:1998:154, punkt 63 och där angiven rättspraxis). Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha (se dom *kommissionen/Sytraval och Brink's France*, se ovan, EU:C:1998:154, punkt 63 och där angiven rättspraxis).
- 100 Tillämpat på ett beslut att fastslå att en åtgärd utgör statligt stöd, innebär motiveringsskyldigheten att skälen till varför den ifrågavarande åtgärden omfattas av tillämpningsområdet för artikel 87.1 EG ska anges (se dom av den 15 juni 2010, *Mediaset/kommissionen*, T-177/07, REU, EU:T:2010:233,

punkt 144 och där angiven rättspraxis). I den artikeln anges att stöd som påverkar handeln mellan medlemsstaterna eller snedvrider eller hotar att snedvrída konkurrensen är förbjudet (dom av den 4 september 2009, Italien/kommissionen, T-211/05, REG, EU:T:2009:304, punkt 151).

101 Vad gäller de skäl som i detta avseende ska anges av kommissionen ska dessa hänföra sig till de villkor som i rättspraxis har lett till att villkoren om påverkan på handeln mellan medlemsstaterna och snedvridning av konkurrensen, såsom de som anges i punkterna 112–115 nedan, är uppfyllda.

102 Således ska frågan huruvida kommissionen har anfört tillräckliga skäl för beslutet aluminiumoxid I, vad gäller villkoren om påverkan på handeln mellan medlemsstaterna och snedvridning av konkurrensen, bedömas mot bakgrund den rättspraxis som redovisas dels i punkterna 99 och 100 ovan, dels i punkterna 112–115 nedan.

103 Kommissionen angav följande i skälen 60–62 i det angripna beslutet:

”60 Befrielse från punktskatt minskar kostnaderna för en viktig insatsvara och ger därför stödmottagarna en fördel i form av en mer gynnsam ekonomisk ställning än andra företag som använder mineraloljor i andra industrier eller regioner.

61 I sina synpunkter anförde stödmottagarna och Frankrike att skattebefrielse inte snedvred konkurrensen och inte heller påverkade den inre marknadens funktion. Man angav främst tre skäl till detta. Det första var att gemenskapen var nettoimportör av aluminiumoxid, eftersom gemenskapsproducenterna konkurrerade på global nivå och hade nackdelar i form av höga energipriser. Det andra skälet var att även om skattebefrielse avskaffades, så skulle det inte förbättra situationen på marknaden för aluminiumoxid på gemenskapsnivå. Det tredje skälet var att leveranssäkerheten för primärråvara till aluminiumproduktion skulle försämrats om skattebefrielse avskaffades. Man anförde att det faktum att inga konkurrenter lämnade synpunkter på kommissionens beslut att inleda [det formella granskningsförfarandet] visade att konkurrensen inte snedvrids. Detta påverkar dock inte bedömningen i skäl 60. Tvärtom bekräftar det att avsikten med skattebefrielse uttryckligen var att minska stödmottagarnas kostnader och därigenom stärka deras konkurrenskraft i förhållande till konkurrenterna. Kommissionen konstaterar att aluminiumoxid även framställs i Grekland, i Spanien, i Tyskland och i Ungern (sistnämnda medlemsstat anslöt sig dock till EU först den 1 maj 2004).

62 Aluminiumoxid för smältning och aluminiumoxid av kemisk kvalitet är föremål för handel mellan medlemsstater. Detta gäller även aluminium, och aluminiummarknaden har en stark koppling till aluminiumoxidmarknaden. Stödet kan därför antas påverka handeln inom gemenskapen och snedvrída eller hota att snedvrída konkurrensen, även om stora delar av aluminiumoxidproduktionen används vid näraliggande aluminiumsmältverk.”

104 I den mån som kommissionen i skäl 62 det angripna beslutet hänförde sig till ”aluminiumoxid (AM och AC)” ska det påpekas att den i skäl 16 i samma beslut anförde följande:

”... Kommissionen har i flera koncentrationsbeslut konstaterat att det finns två separata produktmarknader: aluminiumoxid för smältning (smelter-grade alumina, [AM]) och aluminiumoxid av kemisk kvalitet (chemical-grade alumina, [AC]). Aluminiumoxid av kemisk kvalitet har ett mycket högre mervärde än aluminiumoxid för smältning. Den geografiska marknaden för aluminiumoxid för smältning är världsomfattande, medan den geografiska marknaden för aluminiumoxid av kemisk kvalitet utgörs av Europa.”

105 Kommissionen konstaterade, i skälen 61 och 62 i det angripna beslutet, att i enlighet med den bedömning som gjorts i kommissionens beslut 2002/174/EG av den 3 maj 2000 om att en koncentration är förenlig med den gemensamma marknaden och EES-avtalet (ärende nr COMP/M.1693 – Alcoa/Reynolds) (EGT L 58, s. 25, nedan kallat beslutet Alcoa/Reynolds), till

vilket det hänvisats i fotnot i skäl 16 i det angripna beslutet, utgör AM och AC två separata europeiska produktmarknader utifrån att det inte bara förekom produktion i Irland, Italien och Frankrike, men även i Grekland, i Spanien, i Tyskland och i Ungern (i sistnämnda medlemsstat från och med den 1 maj 2004). Den konstaterade vidare att aluminiumoxid (AM och AC) är föremål för handel mellan medlemsstater, vilket i princip innefattade den begränsade del av aluminiumoxidproduktionen som inte användes i näraliggande aluminiumfabriker (nedan kallat överskotts aluminiumoxid), vilket såldes till utomstående på den fria marknaden, till skillnad från "bundet aluminium", vilket användes internt av integrerade producenter, i enlighet med analysen i skäl 13 i det ovan nämnda beslutet Alcoa/Reynolds.

- 106 Kommissionen anförde vidare, i skälen 60 och 61 det angripna beslutet, att befrielser från punktskatt, såsom den ifrågasatta skattebefrielsen, minskar kostnaderna för en viktig insatsvara för aluminiumoxidproducenter och gynnar dem, det vill säga i Irland i regionen Shannon, i Frankrike i regionen Gardanne och i Italien på Sardinien, vilket föranledde kommissionen att konstatera att, även om den inte uttryckligen angett detta i det angripna beslutet, det omtvistade stödet var ett driftsstöd för dessa producenter, vars produktivitet ökade i förhållande till andra europeiska aluminiumoxidproducenter som inte omfattades av dessa befrielser, i Grekland, Spanien och Tyskland.
- 107 Slutligen avfärdade kommissionen, i skäl 61 i det angripna beslutet, de invändningar som stödmottagarna, varav vilka AAL var en, och Frankrike fört fram under det administrativa förfarandet.
- 108 Kommissionen fastslog mot denna bakgrund, i skäl 62 i det angripna beslutet, att det omtvistade stödet i förevarande fall påverkade handeln mellan medlemsstaterna och snedvred eller hotade att snedvrیدا konkurrensen.
- 109 Mot bakgrund av den rättspraxis som redovisats i punkterna 99 och 100 ovan och som redovisas i punkterna 112–115 nedan har kommissionen uppfyllt sin motiveringsskyldighet i det angripna beslutet, när det gäller iakttagandet av villkoren om påverkan på handeln mellan medlemsstaterna och snedvridning av konkurrensen, genom att kortfattat men tydligt ange skälen för att stödet, mot bakgrund av den handel mellan medlemsstaterna som förekom och den europeiska marknaden för överskotts aluminiumoxid (AM och AC) liksom av att det omtvistade stödet var ett driftsstöd, kunde antas påverka handeln och snedvrیدا konkurrensen på dessa marknader genom att stärka konkurrenskraften för aluminiumoxidproducenter i Irland i regionen Shannon, i Frankrike i regionen Gardanne och i Italien på Sardinien, jämfört med andra aluminiumoxidproducenter i Grekland, Frankrike och Tyskland.
- 110 Invändningen avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG ska således lämnas utan avseende.
- 111 När det, för det andra, gäller invändningen om åsidosättande av artikel 87.1 EG, har AAL i sak gjort gällande att kommissionen gjort en felaktig rättstillämpning vid bedömningen av frågan om det föreligger statligt stöd i den mening som avses i artikel 87 EG, genom att bedöma att det omtvistade stödet gav AAL en fördel, som påverkade handeln mellan medlemsstaterna och snedvred eller hotade att snedvrیدا konkurrensen.
- 112 Enligt fast rättspraxis behöver kommissionen, när den bedömer villkoren om påverkan på handeln mellan medlemsstaterna och om snedvridning av konkurrensen, inte styrka att stödet faktiskt påverkar handeln mellan medlemsstaterna och snedvrیدer konkurrensen, utan endast att det kan ha en sådan inverkan (se dom av den 9 september 2009, Holland Malt/kommissionen, T-369/06, REG, EU:T:2009:319, punkt 37 och där angiven rättspraxis, och Italien/kommissionen, punkt 100 ovan, EU:T:2009:304, punkt 152 och där angiven rättspraxis). Härav följer att kommissionen inte är skyldig att genomföra en ekonomisk analys av den faktiska situationen på de relevanta marknaderna, av de

stödmottagande företagens marknadsandel, av konkurrerande företags ställning och av handelsflödena mellan medlemsstaterna (se dom Mediaset/kommissionen, punkt 100 ovan, EU:T:2010:233, punkt 145 och där angiven rättspraxis).

- 113 Det framgår vidare av rättspraxis att villkoren avseende påverkan på handeln mellan medlemsstaterna respektive snedvridning av konkurrensen i regel är oskiljaktigt sammanbundna (dom av den 4 april 2001, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/kommissionen, T-288/97, REG, EU:T:2001:115, punkt 41, och dom av den 15 juni 2000, Alzetta m.fl./kommissionen, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 och T-23/98, REG, EU:T:2000:151, punkt 81). Det framgår i synnerhet av rättspraxis att allt stöd som lämnas till ett företag som är verksamt på den gemensamma marknaden kan snedvrیدا konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna (se dom av den 11 juni 2009, ASM Brescia/kommissionen, T-189/03, REG, EU:T:2009:193, punkt 68 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 juni 2009, Italien/kommissionen, T-222/04, REG, EU:T:2009:194, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 114 När det gäller villkoret avseende snedvridning av konkurrensen finns det enligt rättspraxis en presumtion för att driftsstöd till ett företag, det vill säga stöd som syftar till att befria de stödmottagande företagen från samtliga eller en del av kostnaderna som de normalt skulle bära för den löpande driften eller den normala verksamheten, vilket ger en konstlad ekonomisk fördel, i princip snedvrیدer konkurrensen på de områden där det lämnas (dom av den 8 juni 1995, Siemens/kommissionen, T-459/93, REG, EU:T:1995:100, punkterna 48 och 77, och dom av den 29 september 2000, EGTM/kommissionen, T-55/99, REG, EU:T:2000:223, punkt 83; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 19 september 2000, Tyskland/kommissionen, C-156/98, REG, EU:C:2000:467, punkt 30, och dom av den 5 oktober 2000, Tyskland/kommissionen, C-288/96, REG, EU:C:2000:537, punkterna 77 och 78). Härav följer att när kommissionen konstaterat att det föreligger ett driftsstöd är den inte skyldig att ange skälen till att detta stöd snedvrیدer eller påverkar konkurrensen (se, för ett liknande resonemang, dom Tyskland/kommissionen, se ovan, EU:C:2000:537, punkt 86).
- 115 När det, slutligen, gäller villkoret avseende påverkan på handeln mellan medlemsstaterna framgår det av rättspraxis att när stöd som lämnas av en medlemsstat stärker ett företags ställning i förhållande till andra konkurrerande företag i handeln inom gemenskapen ska denna handel anses påverkas av stödet (se dom av den 14 september 1994, Spanien/kommissionen, C-278/92–C-280/92, REG, EU:C:1994:325, punkt 40 och där angiven rättspraxis, och Italien/kommissionen, punkt 100 ovan, EU:T:2009:304, punkt 153 och där angiven rättspraxis). Det finns heller inte någon gräns eller procentsats under vilken man kan anse att handeln mellan medlemsstaterna inte påverkas (se dom ASM Brescia/kommissionen, punkt 113 ovan, EU:T:2009:193, punkt 69 och där angiven rättspraxis, och Italien/kommissionen, punkt 113 ovan, EU:T:2009:194, punkt 69 och där angiven rättspraxis). Villkoret avseende påverkan på handeln mellan medlemsstaterna är således inte beroende av det aktuella verksamhetsområdets storlek (dom av den 24 juli 2003, Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, REG, EU:C:2003:415, punkt 82).
- 116 När det inledningsvis gäller AAL:s invändning att villkoret att en fördel för mottagaren ska ha uppkommit inte skulle ha varit uppfyllt, framhåller tribunalen att syftet med artikel 87 EG är att förhindra att handeln mellan medlemsstaterna påverkas av att myndigheterna lämnar fördelar i olika former som snedvrیدer eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion (se dom av den 15 mars 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, REG, EU:C:1994:100, punkt 12 och där angiven rättspraxis).
- 117 Det framgår av domstolens fasta rättspraxis att begreppet stöd inte enbart omfattar konkreta förmåner som subventioner, utan även åtgärder vilka på olika sätt minskar de utgifter som normalt belastar ett företags budget och vilka därigenom, utan att det är fråga om subventioner i strikt bemärkelse, är av samma beskaffenhet och har identiskt lika effekter (dom av den 13 juni 2000, EPAC/kommissionen, T-204/97 och T-270/97, REG, EU:T:2000:148, punkt 65 och där angiven rättspraxis). En åtgärd genom

vilken myndigheter medger vissa företag undantag från skattskyldighet, och som, trots att den inte innebär en överföring av statliga medel, försätter stödmottagarna i en ekonomisk situation som är mer fördelaktig än den situation som övriga skattskyldiga befinner sig i, utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 i EG fördraget (dom Banco Exterior de España, punkt 116 ovan, EU:C:1994:100, punkt 14).

- 118 I förevarande mål framgår det av skäl 60 i det angripna beslutet att den fördel som AAL erhållit genom den ifrågasatta skattebefrielsen att "[b]efrielse från punktskatt minska[de] kostnaderna för en viktig insatsvara" som användes av mottagarna och "g[av] därför stödmottagarna en fördel i form av en mer gynnsam ekonomisk ställning än andra företag som använd[e] mineraloljor i andra industrier eller regioner".
- 119 Mot bakgrund av den rättspraxis som redovisats i punkt 117 ovan, var det korrekt av kommissionen att fastslå att skattebefrielsen minskade en utgift, det vill säga den för skatt på mineralolja, som normalt skulle belasta budgeten för företag som, i likhet med AAL, använde sådan olja som bränsle i produktionen av aluminiumoxid i Irland i regionen Shannon, i Frankrike i regionen Gardanne och i Italien på Sardinien, och medförde således en fördel för dessa i jämförelse med andra företag som också använde mineralolja i sin produktionsprocess inom andra sektorer eller andra regioner.
- 120 Denna slutsats påverkas inte av vad AAL anfört om att den ifrågasatta skattebefrielsen var avsedd att fylla en kompenserande funktion mot bakgrund av den objektiva nackdel i konkurrenshänseende som företaget lidit till följd av sina höga produktionskostnader, jämfört med andra europeiska aluminiumoxidproducenter, i synnerhet dem i Tyskland. Av fast rättspraxis följer nämligen att den omständigheten att en medlemsstat genom ensidiga åtgärder försöker anpassa konkurrensvillkoren i en viss näringssektor till de villkor som gäller i andra medlemsstater inte kan frånta dessa åtgärder deras karaktär av stöd (se dom av den 29 april 2004, Italien/kommissionen, C-372/97, REG, EU:C:2004:234, punkt 67 och där angiven rättspraxis).
- 121 Invändningen om att villkoret att en fördel ska ha uppkommit för stödmottagaren inte skulle vara uppfyllt kan således lämnas utan avseende.
- 122 När det vidare gäller AAL:s invändning om att villkoret avseende snedvridning av konkurrensen inte skulle vara uppfyllt framhåller tribunalen att, enligt den rättspraxis som redovisats i punkterna 113 och 114 ovan, allt stöd som lämnas till ett företag som är verksamt på den gemensamma marknaden kan snedvrیدا konkurrensen och att driftsstöd till ett företag, det vill säga stöd som syftar till att befria de stödmottagande företagen från samtliga eller en del av kostnaderna som de normalt skulle bära för den löpande driften eller den normala verksamheten, presumeras snedvrیدا konkurrensen på de områden där det lämnas.
- 123 I förevarande fall framgår det av skäl 60 i det angripna beslutet att, enligt kommissionen, "[b]efrielse från punktskatt minska[de] kostnaderna för en viktig insatsvara" som användes av producenterna av aluminiumoxid i Irland i regionen Shannon, i Frankrike i regionen Gardanne och i Italien på Sardinien. Denna bedömning är välgrundad, i den mån de företag som i likhet med AAL använde mineraloljor som bränsle i aluminiumoxidproduktionen i ovan nämnda regioner normalt skulle ha betalat punktskatt på mineralolja och därmed ha haft kostnader för detta i sin budget. Det var likaledes korrekt att, såsom framhållits i punkt 106 ovan, kommissionen underförstått men med nödvändighet konstaterade, i skäl 60 i det angripna beslutet, att befrielsen från punktskatt utgjorde driftsstöd i den mening som avses i den rättspraxis som angetts i punkt 114 ovan, till förmån för aluminiumoxidproducenter i Irland i regionen Shannon, i Frankrike i regionen Gardanne och i Italien på Sardinien. Slutligen har kommissionen, såsom anförts i punkt 105 ovan, i skälen 61 och 62 i det angripna beslutet allmänt konstaterat att överskotts aluminiumoxid (AM och AC) är föremål för handel mellan medlemsstaterna och på den europeiska marknaden. Detta konstaterande grundades i synnerhet på en ekonomisk analys som kommissionen gjort i det ovan nämnda beslutet Alcoa/Reynolds (se punkt 105 ovan). AAL har inte inom ramen för förevarande mål gjort någon

ekonomisk analys som grundats på bevisfakta och som kan kullkasta den ekonomiska analys som återfinns i beslutet Alcoa/Reynolds, till vilken det angripna beslutet hänvisar. Det kan således, i förevarande mål, inte ifrågasättas att den analysen är välgrundad. Mot bakgrund av samtliga de konstateranden som kommissionen gjort i skälen 60–62 i det angripna beslutet var det korrekt av den att, i enlighet med den rättspraxis som återgetts i punkterna 113 och 114 ovan, anta att det omtvistade stödet snedvred eller hotade att snedvrیدا konkurrensen, på de europeiska marknaderna för överskotts aluminiumoxid (AM och AC), mellan aluminiumoxidproducenterna i Irland i regionen Shannon, i Frankrike i regionen Gardanne och i Italien på Sardinien, å ena sidan, och aluminiumoxidproducenterna i Grekland, Spanien och Tyskland, å andra sidan.

- 124 När det gäller vad AAL anfört om att kommissionen har bedömt konkurrensförhållandena på marknaderna för aluminiumoxid (AM och AC) felaktigt kan dessa argument inte leda till slutsatsen att det angripna beslutet inte skulle vara välgrundat när det gäller villkoret om snedvridning av konkurrensen. Tribunalen påminner om att kommissionen, enligt den rättspraxis som återgetts i punkt 111 ovan, inte är skyldig att lägga fram någon preciserad ekonomisk analys av de berörda marknaderna, och att den i förevarande fall, eftersom den ifrågasatta skattebefrielsen var ett driftsstöd, kunde anta att den snedvred konkurrensen, i vart fall såvitt avser aluminiumoxid (AM och AC) som var föremål för handel mellan medlemsstaterna och vars marknader hade en europeisk dimension (se punkt 123 ovan). I den mån som AAL kritiserat kommissionen för att den inte skulle ha beaktat att en betydande del av produktionen inom gemenskapen var bunden är saknar detta stöd i de faktiska omständigheterna, eftersom kommissionen i skäl 62 i det angripna beslutet konstaterat att handeln mellan medlemsstaterna endast avsåg överskotts aluminiumoxid (AM och AC).
- 125 I den mån som AAL gör gällande att det inte konkurrerat med andra europeiska aluminiumoxidproducenter utan enbart utomeuropeiska sådana kan detta inte medföra att det angripna beslutet inte skulle vara välgrundat vad avser iakttagandet av villkoret om snedvridning av konkurrensen. Det kan konstateras att AAL:s påståenden inte stöds av någon bevisning och att de för övrigt motsägs av bolagets eget påstående att den ifrågasatta skattebefrielsen skulle göra det möjligt att kompensera för den nackdel som aluminiumoxidproducenter i Irland, däribland AAL, hade, med avseende på kostnader, jämfört med aluminiumoxidproducenter i andra medlemsstater, såsom Tyskland. Det framgår således av vad AAL självt anfört att det konkurrerade med andra europeiska aluminiumoxidproducenter.
- 126 Invändningen om att villkoret om snedvridning av konkurrensen inte skulle vara uppfyllt ska därmed lämnas utan avseende.
- 127 När det, slutligen, gäller AAL:s invändning om att villkoret om påverkan på handeln mellan medlemsstaterna inte skulle vara uppfyllt framhåller tribunalen att det framgår av den rättspraxis som återgetts i punkterna 113 och 115 ovan dels att allt stöd som ges till ett företag som driver sin verksamhet på den europeiska marknaden kan påverka handeln mellan medlemsstaterna, dels att när ett stöd som ges av en medlemsstat förstärker konkurrenskraften hos ett företag jämfört med konkurrerande företag inom mellanstatlig handel ska dessa anses påverkas av stödet.
- 128 Kommissionen har i förevarande mål, vilket framhållits i punkt 123 ovan, korrekt allmänt konstaterat att överskotts aluminiumoxid (AM och AC) är föremål för handel mellan medlemsstaterna och på den europeiska marknaden. Då skattebefrielserna endast gynnade företag vilka, såsom AAL, drev sin verksamhet i Irland i regionen Shannon, i Frankrike i regionen Gardanne och i Italien på Sardinien, och inte europeiska aluminiumoxidproducenter i Grekland, Tyskland eller Spanien, med vilka AAL konkurrerade (se punkt 124 ovan), var det korrekt av kommissionen att fastslå att det omtvistade stödet kunde påverka handeln mellan medlemsstaterna.
- 129 Vad gäller AAL:s påstående om att kommissionen underlåtit att beakta att en betydande del av gemenskapsproduktionen av aluminiumoxid var bunden och att aluminiumoxid (AM och AC) inte handlades mellan medlemsstaterna utan med tredje land, varvid gemenskapen var nettoimportör av

sådana varor, innebär detta inte att det angripna beslutet var felaktigt när den gäller villkoret om påverkan på handeln mellan medlemsstaterna. Påstående saknar nämligen för det första stöd i de faktiska omständigheterna, såvitt avser bunden aluminiumoxid. Såsom har anförts i punkt 124 ovan konstaterade kommissionen i sak i skäl 62 i det angripna beslutet att handeln mellan medlemsstaterna endast avsåg överskottsaluminiumoxid (AM och AC). När det, för det andra, gäller handeln mellan medlemsstaterna avseende aluminiumoxid (AM och AC) har ingen bevisning lagts fram till stöd för invändningen och den motsägs till och med av vad AAL självt påstått i sina inlagor, om att ”den lilla del [av dess produktion] som säljs i formen aluminiumhydroxid ... använd[es] som en insatsvara vid produktionen av [AC] vid en fabrik i Tyskland” och att ”den totala mängden aluminiumoxid [som AAL producerade] ... exporterades via dess sjötransportterminal till marknader utanför Irland, huvudsakligen i Förenade kungariket, Skandinavien och andra områden i Europa”. Det framgår således av vad AAL självt anført att bolaget bidrog till mellanstatliga handelsflöden av överskottsaluminiumoxid (AM och AC).

130 Invändningen om att villkoret avseende påverkan på handeln mellan medlemsstaterna inte är uppfyllt ska således lämnas utan avseende.

131 Då samtliga invändningar som framställts inom ramen för den sjätte grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II således lämnas utan avseende ska talan inte bifallas på den grunden.

Den första grund som åberopats till stöd för talan i respektive mål: Huruvida det förekommit felaktig rättstillämpning vid kvalificering av det omtvistade stödet enligt artikel 88 EG

132 Sökandena har, inom ramen för den första grund de åberopat till stöd för talan i förevarande mål, gjort gällande att kommissionens rättstillämpning i det angripna beslutet varit felaktigt, genom att den kvalificerat det omtvistade stödet som ett nytt stöd i den mening som avses i artikel 88.3 EG, och inte som befintligt stöd i den mening som avses i artikel 88.1 EG, och genom att den inte har tillämpat förfarandet för befintliga stöd på det ifrågavarande stödet.

133 Den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II har delats upp i tre alternativa delar. Den första delen avser i sak ett åsidosättande av artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999 liksom ett åsidosättande av förfarandereglerna avseende befintliga stöd, såsom dessa kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999. Den andra delen avser ett åsidosättande av artikel 88 EG, artikel 1 b iv och artikel 15.3 i förordning nr 659/1999 liksom ett åsidosättande av förfarandereglerna för befintliga stöd, såsom de kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999. Den tredje delen avser ett åsidosättande av artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999.

134 Den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II har även den delats upp i tre delar. Den första delen avser ett åsidosättande av artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999. Den andra delen avser ett åsidosättande av artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999. Den tredje delen avser ett åsidosättande av artikel 88 EG jämförd med artikel 1 b iv och artikel 15.3 i förordning nr 659/1999.

Den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II: Huruvida artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999 samt, i mål T-50/06 RENV II, förfarandebestämmelserna om befintliga stödordningar, såsom dessa bestämmelser kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999, har åsidosatts

135 Sökandena har i sak påstått att kommissionen har åsidosatt artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999 i det angripna beslutet genom att den, vid bedömningen av huruvida det omtvistade stödet skulle kvalificeras som ett nytt stöd i den mening som avses i

artikel 88.3 EG, har underlåtit att beakta att detta stöd måste anses vara godkänt, eftersom kommissionen underlåtit att ange någon inställning till den ifrågasatta skattebefrielsen inom en rimlig tidsfrist från det att stödet anmäldes. Irland har, i mål T-50/06 RENV II, även åberopat att förfarandereglerna för befintliga stöd, såsom de kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts.

136 Irland har i detta avseende för det första hänfört sig till skrivelsen av den 6 maj 1983, av vilken det framgår att Irland godtagit det erbjudande som kommissionen lämnat i skrivelsen av den 22 mars 1983 om att betrakta Irlands skrivelse av den 28 januari 1983, vilken innehöll information om den tilltänkta skattebefrielsen, som en anmälan i den mening som avses i artikel 88.2 EG. För det andra har Irland på nytt hänfört sig till skrivelsen av den 6 maj 1983, genom vilken den underrättade kommissionen om att den ifrågasatta skattebefrielsen skulle genomföras, i enlighet med den regel som kodifierats i artikel 4.6 i förordning nr 659/1999. Irland har för det tredje hänvisat till att kommissionen inte fattat något beslut inom de två månader som följde på anmälan av den ifrågasatta skattebefrielsen, i enlighet med den tidsfrist som kodifierats i artikel 4.5 i förordning nr 659/1999, eller inom en rimlig tidsfrist från underrättelsen, liksom till kommissionens passivitet och tystnad fram till år 1992, det vill säga under de nio år som följde på anmälan. Irland har, för det fjärde, anfört att det saknar relevans att den ifrågasatta skattebefrielsen genomförts utan att kommissionens formella ställningstagande med avseende på bestämmelserna om statligt stöd avvaktats, eftersom ett sådant ställningstagande inte skett i rimlig tid och genomförandet av den ifrågasatta skattebefrielsen skedde mer än två månader efter det att den anmäldes till kommissionen den 28 januari 1983. Irland har vidare gjort gällande att kommissionen själv uppträdde som om den ansåg att det omtvistade stödet utgjorde ett befintligt stöd. I detta avseende har Irland, i första hand, grundat sig på den tydliga och precisa lydelsen av fjärde skälet i beslut 92/510, där det anges att det ”har accepterats av kommissionen och av alla medlemsstater att alla dessa undantag [från skattskyldighet] är välgrundade med hänsyn till särskilda handlingsprogram och inte leder till snedvridning av konkurrensen eller stör den inre marknadens funktion”, vilket kan anses utgöra ett positivt beslut med avseende på den ifrågasatta skattebefrielsen, anmäld den 28 januari 1983, eller i vart fall som en förklaring av kommissionens principiella hållning som innebär att de tvivel den haft avseende det omtvistade stödets förenlighet med den gemensamma marknaden undanröjts. I andra hand har Irland hänvisat till det uttryckssätt som använts i femte skälet i beslut 97/425 och i fjärde skälet i beslut 1999/880, vilket påminner om det kommissionen använder vid bedömningen av befintliga stöd enligt artikel 17 i förordning nr 659/1999. I tredje hand har Irland hänvisat till förslagen till rådets beslut om godkännande i november 1999 och 2000 samt till skäl 5 i beslut 2001/224, där inget anfördes om att det omtvistade stödet skulle vara rättsstridigt. Irland har, för i fjärde hand, hänvisat till att kommissionen i alla händelser själv föreslagit att rådet skulle tillåta tillämpningen av den ifrågasatta skattebefrielsen från år 1983. Vidare har Irland gjort gällande att kommissionen åsidosatt förfarandet för befintliga stödordningar, såsom det kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999, genom att den beslutat om återkrav av det omtvistade stödet med retroaktiv verkan, utan att beakta att den, inom ramen för den permanenta kontrollen av befintligt stöd, enbart var behörig att besluta om att stödet skulle upphöra eller ändras inom den tidsfrist den bestämmer.

137 AAL har i detta avseende för det första hänfört sig till skrivelsen av den 6 maj 1983, av vilken det framgår att Irland godtagit det erbjudande som kommissionen lämnat i skrivelsen av den 22 mars 1983 om att betrakta Irlands skrivelse av den 28 januari 1983, vilken innehöll information om den tilltänkta skattebefrielsen, som en anmälan i den mening som avses i artikel 88.2 EG. AAL har, för det andra, anfört att den ifrågasatta skattebefrielsen genomfördes omkring tre månader efter det att skrivelsen av den 28 januari 1983 sändes till kommissionen. För det tredje har AAL hänvisat till skrivelsen av den 6 maj 1983, genom vilken Irland underrättade kommissionen om att den ifrågasatta skattebefrielsen skulle genomföras, i enlighet med den regel som kodifierats i artikel 4.6 i förordning nr 659/1999. För det fjärde har AAL gjort gällande att kommissionen inte kan åberopa att den ifrågasatta skattebefrielsen inte genomförts av Irland och företaget självt med fullt iakttagande av de villkor som angetts i rättspraxis (dom av den 11 december 1973, Lorenz, 120/73, REG, EU:C:1973:152), som senare kodifierats i förordning nr 659/1999, eftersom kommissionen själv avvikit

från detta regelsystem genom att erbjuda Irland att godta dess skrivelse av den 28 januari 1983 som en anmälan, vilket gjorde det omöjligt för den att ta ställning inom en rimlig tidsfrist på två månader. AAL har i andra hand gjort gällande att kommissionens argument avseende den påstått ofullständiga anmälan ska lämnas utan avseende, eftersom den, efter att ha informerats av Irland om det omedelbart förestående genomförandet av stödet, i sin skrivelse av den 22 mars 1983, har avstått från att kräva någon komplettering av anmälan. AAL har, för det femte, framhållit kommissionens passivitet och tystnad fram till juli 2000, det vill säga under de 17 år som följt på anmälan av den ifrågasatta skattebefrielsen och den underrättelse som den fått om stödets omedelbart förestående genomförande. För det sjätte har AAL hänvisat till kommissionens underlåtenhet att beakta anmälan av den 28 januari 1983 när den begärde att stödet skulle anmälas den 17 juli 2000 och inledde det formella granskningsförfarandet den 30 oktober 2001, vilket fått till konsekvens att stödet kvalificerats på ett felaktigt sätt. För det sjunde har AAL hänvisat till fjärde skälet i beslut 92/510, som ger uttryck för att kommissionen erkänt att den ifrågasatta skattebefrielsen var ett befintligt stöd. AAL har, för det åttonde, hänvisat till den situation som kommissionen provocerat fram och godtagit under lång tid, vilket objektivt bör föranleda att det omtvistade stödet anses utgöra ett befintligt stöd.

- 138 Kommissionen har gjort gällande att förevarande delar av den första grunden för respektive talan ska lämnas utan avseende.
- 139 Genom EG-fördraget inrättades olika förfaranden beroende på om ett stöd är befintligt eller nytt. Nya stöd ska enligt artikel 88.3 EG meddelas kommissionen i förväg och de får inte träda i kraft förrän förfarandet har lett till ett slutgiltigt beslut, medan befintliga stöd enligt artikel 88.1 EG rättsenligt kan genomföras så länge som kommissionen inte har förklarat att de är oförenliga med den gemensamma marknaden (se dom av den 24 mars 2011, Freistaat Sachsen och Land Sachsen-Anhalt/kommissionen, T-443/08 och T-455/08, REU, EU:T:2011:117, punkt 187 och där angiven rättspraxis). Befintligt stöd kan således i förekommande fall endast förklaras oförenligt med den gemensamma marknaden genom ett beslut som har verkningar för framtiden (se dom Freistaat Sachsen och Land Sachsen-Anhalt/kommissionen, se ovan, EU:T:2011:117, punkt 187 och där angiven rättspraxis).
- 140 I den mån som sökandena, vidare, formellt gör gällande ett åsidosättande av artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999, framhåller tribunalen att när kommissionen antog det angripna beslutet, hade den materiella regel som bestämmelsen innehåller redan trätt i kraft, den 16 april 1999. Även om det enligt rättspraxis (dom av den 14 maj 1975, CNTA/kommissionen, 74/74, REG, EU:C:1975:59, punkterna 33–43; av den 26 juni 1990, Sofrimport/kommissionen, C-152/88, REG, EU:C:1990:259, punkterna 16 och 17, och dom av den 5 oktober 1993, Driessen m.fl., C-13/92–C-16/92, REG, EU:C:1993:828, punkterna 30–35) avseende säkerställandet av rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar finns vissa begränsningar i den omedelbara tillämpningen av materiella regler, kan sådana begränsningar inte ha någon betydelse, när det gäller ett otillåtet stöd eller ett stöd som anmälts, innan det godkännts av kommissionen. Inom systemet för kontroll av statligt stöd, och i linje med detta systems logik, är situationen nämligen inte definierad omedelbart och slutgiltigt genom anmälan eller beviljande av stödet, utan det rör sig om en öppen situation fram till dess att ett beslut fattas av unionsinstitutionerna. Det ankommer i detta avseende på kommissionen att tillämpa de materiella regler som gäller när den tar ställning till ett stöd eller en stödordning, liksom till frågan om deras förenlighet med den gemensamma marknaden. Detta är också de enda regler mot bakgrund av vilka lagligheten av det beslut som den fattar ska bedömas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 december 2008, kommissionen/Freistaat Sachsen, C-334/07 P, REG, EU:C:2008:709, punkt 53). När kommissionen fattade det angripna beslutet hade artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999 trätt i kraft och är således tillämplig i förevarande mål.
- 141 När det däremot gäller de förfarandebestämmelser som anges i artikel 4.6 i förordning nr 659/1999, till vilken artikel 1 b iii i samma förordning hänvisar, kan de inte gälla för de processhandlingar som vidtagits innan nämnda förfarandebestämmelser trädde i kraft den 16 april 1999. Enligt rättspraxis anses handläggningsregler nämligen i allmänhet vara tillämpliga på mål som är anhängiga vid tidpunkten för reglernas ikraftträdande (se, för ett liknande resonemang, dom av den

12 november 1981, Meridionale Industria Salumi m.fl., 212/80–217/80, REG, EU:C:1981:270, punkt 9, och dom av den 23 februari 2006, Molenbergnatie, C-201/04, REG, EU:C:2006:136, punkt 31 och där angiven rättspraxis). Under den tid som det inledande granskningsförfarandet avseende den ifrågasatta skattebefrielsen pågick och under den tid då det omtvistade stödet uppgavs vara godkänt av kommissionen, det vill säga under år 1983, hade dessa regler ännu inte trätt i kraft. Det ska ändå beaktas, såsom kommissionen i skäl 67 i beslutet aluminiumoxid I också gjort, att artikel 4.6 i förordning nr 659/1999 i synnerhet var avsedd att kodifiera vissa förfaranderegler som, i enlighet med domstolens avgörande i domen Lorenz, punkt 137 ovan (EU:C:1973:152, punkt 6) (nedan kallad Lorenz-domen), var tillämpliga vid denna tid när processhandlingarna vidtogs. Enligt denna rättspraxis, till vilken AAL hänvisat i mål T-69/06 RENV II, innebär artikel 93.3 i EG-fördraget (nu artikel 88.3 EG) att om kommissionen, efter att ha underrättats av en medlemsstat om planer på att bevilja eller att ändra stöd, underlåter att inleda det kontradiktoriska förfarandet enligt artikel 93.2 i EG-fördraget (nu artikel 88.2 EG) (eller det formella granskningsförfarandet) genom att anmoda den berörda medlemsstaten att yttra sig, får denna stat vid utgången av en tidsfrist som är tillräcklig för att genomföra en inledande undersökning av planen verkställa det planerade stödet under förutsättning att den dessförinnan har underrättat kommissionen om detta. Stödåtgärder som därefter genomförs omfattas av systemet för befintligt stöd (dom av den 9 augusti 1994, Namur-Les assurances du crédit, C-44/93, REG, EU:C:1994:311, punkt 12). När det gäller vad som utgör en rimlig frist inom vilken kommissionen har att genomföra det inledande granskningsförfarandet (eller inleda det formella granskningsförfarandet) har domstolen, med avseende på artiklarna 173 och 175 i EG-fördraget (nu artiklarna 230 EG och 232 EG), angett två månader som en riktlinje för att väcka talan om ogiltigförklaring eller passivitetstalan (Lorenz-domen, punkt 137 ovan, EU:C:1973:152, punkt 6).

- 142 Invändningarna avseende åsidosättande av artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999 bör således uppfattas som att de i sak avser ett åsidosättande av Lorenz-domen.
- 143 Sökandena har i förevarande mål huvudsakligen gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet felaktigt kvalificerat det omtvistade stödet som ett nytt stöd och beslutat om återbetalning av detta med retroaktiv verkan, trots att det rörde sig om ett befintligt stöd i den mening som avses i Lorenz-domen, eftersom kommissionen underlåtit att ta ställning till den ifrågasatta skattebefrielsen inom en rimlig tidsfrist från det att den anmälades.
- 144 Tribunalen ska först pröva om inte skrivelsen av den 28 januari 1983 formellt kan anses utgöra en anmälan av den ifrågasatta skattebefrielsen i den mening som avses i artikel 88.3 EG, och därefter, om denna anmälan var ofullständig, om Irland har underlåtit att i sin skrivelse av den 6 maj 1983 besvara kommissionens fråga i dess skrivelse av den 22 mars 1983 avseende varaktigheten av det stöd som skulle ges till AAL.
- 145 Under alla omständigheter gäller att tribunalen, vid lagenlighetsprövningen, inte får ersätta den motivering som lämnades i den angripna rättsakten med sin egen motivering (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 januari 2013, Frucona Košice/kommissionen, C-73/11 P, REU, EU:C:2013:32, punkt 89 och där angiven rättspraxis). Härav följer att tribunalen inte, utan att överskrida gränserna för sin kontroll, kan lägga andra skäl till stöd för ett ogillande av en talan om ogiltigförklaring av ett beslut än de som återfinns i det angripna beslutet (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom Frucona Košice/kommissionen, se ovan, EU:C:2013:32, punkt 88).
- 146 I punkt 67 i beslutet aluminiumoxid I anförde kommissionen följande:
- ”[S]tödet kan inte anses vara godkänt enligt artikel 4.6 i förordning (EG) nr 659/1999. Frankrike och [Italien] har aldrig anmält åtgärderna. I sin skrivelse av den 6 maj 1983 uppgav Irland att man hade börjat genomföra stödet först vid den tidpunkten och att Irlands skrivelse till kommissionen kunde betraktas som en anmälan i enlighet med artikel 93.3 [nu artikel 88.3] i [EG-]fördraget. Irland skickade dock aldrig någon formell förhandsanmälan till kommissionen om sin avsikt att genomföra stödåtgärden, vilket föreskrivs i artikel 4.6 i rådets förordning nr 659/1999. I stället genomförde Irland

åtgärden endast en vecka efter skrivelsen av den 6 maj 1983, där man bad kommissionen att betrakta stödet som anmält. Kommissionen anser därför att stödet måste betraktas som olagligt stöd i den mening som avses i artikel 1 f i förordning (EG) nr 659/1999. Även de franska och italienska stödåtgärderna genomfördes utan att man avvaktade kommissionens godkännande, vilket strider mot artikel 88.3 i fördraget. Medlemsstaterna kan inte åberopa bestämmelserna i artikel 4.6 i förordning (EG) nr 659/1999 i fråga om sådant stöd. Även om förordning (EG) nr 659/1999 inte trädde i kraft förrän 1999, gällde enligt EG-domstolens rättspraxis motsvarande bestämmelser före den dagen.”

- 147 Vidare anges i artikel 5.5 i beslutet aluminiumoxid I att kommissionen ålägger bland annat Irland att återkräva det omtvistade stöd som lämnats mellan den 3 februari 2002 och 31 december 2003 från mottagaren, det vill säga AAL.
- 148 Det framgår av skäl 67 i beslutet aluminiumoxid I att även om kommissionen kritiserat Republiken Frankrike och Republiken Italien för att inte ha anmält de befrielser från punktskatt som de tillämpat till kommissionen, har den inte kritiserat Irland för att ha underlåtit att anmäla den ifrågasatta skattebefrielsen, utan enbart för att Irland inte skickat någon formell förhandsanmälan om sin avsikt att genomföra stödåtgärden, vilket krävs enligt Lorenz-domen. Irland genomförde stödåtgärden endast en vecka efter att ha skickat skrivelsen av den 6 maj 1983, genom vilken den uppmanade kommissionen att betrakta skrivelsen av den 28 januari 1983 som en anmälan. Detta är förenligt med den omständigheten att Irland i skrivelsen av den 6 maj 1983 endast har samtyckt till kommissionens förslag i skrivelsen av den 22 mars 1983 att skrivelsen av den 28 januari 1983, genom vilken Irland informerat om sin avsikt att genomföra den ifrågasatta skattebefrielsen, skulle betraktas som en anmälan enligt artikel 93.3 i EG-fördraget.
- 149 I den mån som skälet att Irland inte alls eller ofullständigt underrättat kommissionen om den ifrågasatta skattebefrielsen inte angetts i det angripna beslutet, får tribunalen inte, utan att överskrida gränsen för sin kontroll inom ramen för en talan om ogiltigförklaring, hänvisa till det skälet för att avfärda den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II.
- 150 Vad kommissionen anfört mot den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, avseende i första hand att den ifrågasatta skattebefrielsen inte anmälts i den mening som avses i artikel 88.3 EG, och i andra hand att den påstådda anmälan var ofullständig, ska således lämnas utan avseende.
- 151 Tribunalen ska vidare pröva kommissionens grund för bestridandet avseende den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, vilken avser att det endast var genom skrivelsen av den 6 maj 1983 som den kunde anse skrivelsen av den 28 januari 1983 som en anmälan av den ifrågasatta skattebefrielsen i den mening som avses i artikel 88.3 EG, och att fristen därmed började löpa när kommissionen erhöll skrivelsen av den 6 maj 1983.
- 152 Det var först genom skrivelsen av den 6 maj 1983 som Irland begärde att kommissionen skulle anse att skrivelsen av den 28 januari 1983 utgör en anmälan enligt artikel 93.3 i EG-fördraget, såsom kommissionen föreslog i sin skrivelse av den 22 mars 1983. Kommissionens påstående att det inte skett någon formell anmälan av det omtvistade stödet förrän den mottog skrivelsen av den 6 maj 1983 är således korrekt, och ingen tillräcklig eller skälig frist under vilken den kunnat genomföra det inledande granskningsförfarandet har därmed börjat förrän den mottog denna skrivelse.
- 153 Tribunalen ska för det tredje pröva kommissionens invändning mot den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, avseende att skrivelsen av den 6 maj 1983 inte kan anses utgöra en förhandsanmälan avseende genomförandet av det tilltänkta stödet, vilket krävdes enligt rättspraxis.

- 154 Det framgår i detta avseende av såväl innehållet i som syftet med bestämmelserna i artikel 93 i EG-fördraget (nu artikel 88 EG) att befintliga stöd i den mening som avses i artikel 93.1 i synnerhet anses vara sådana stöd som lagligen hade kunnat genomföras enligt de villkor som anges i artikel 93.3 i EG-fördraget, innefattande de som framgår av den tolkning av den artikeln som domstolen gjort i Lorenz-domen, punkt 137 ovan (EU:C:1973:152, punkterna 4–6) (dom Namur-Les assurances du crédit, punkt 141 ovan, EU:C:1994:311, punkt 13, och dom av den 17 juni 1999, Piaggio, C-295/97, REG, EU:C:1999:313, punkt 48). Med avseende på de förfaranderegler som följt av Lorenz-domen uppställs två nödvändiga och tillräckliga villkor för att ett anmält stöd ska omvandlas till befintligt stöd, nämligen dels att den berörda medlemsstaten i förväg underrättar kommissionen om sin avsikt att genomföra förslaget, dels att kommissionen har underlåtit att inleda det kontradiktoriska förfarandet enligt artikel 93.2 i EG-fördraget inom två månader från det att en fullständig anmälan avseende stödet har mottagits (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2001, Österrike/kommissionen, C-99/98, REG, EU:C:2001:94, punkt 84).
- 155 Tribunalen kommer i förevarande mål endast att pröva frågan om medlemsstaten eventuellt inte har iakttagit villkoret om förhandsanmälan av genomförandet av det tilltänkta stödet, vilket är det enda villkor som kommissionen prövat, i skäl 67 i det angripna beslutet (se punkt 146 ovan).
- 156 Även om en fullständig anmälan, från Irland till kommissionen, av den ifrågasatta skattebefrielsen skulle ha skett då Irland genom skrivelsen av den 6 maj 1983 ombad kommissionen att behandla dess skrivelse av den 28 januari 1983 som en anmälan enligt artikel 93.3 i EG-fördraget, såsom kommissionen föreslog i dess skrivelse av den 22 mars 1983, hade kommissionen därefter en frist på två månader, enligt de förfaranderegler som fastslagits i Lorenz-domen, för att inleda det formella granskningsförfarandet. Det följer av dessa regler att det var först när fristen löpt ut, det vill säga den 7 juli 1983, som Irland kunde genomföra den ifrågasatta skattebefrielsen (se, för ett liknande resonemang dom Österrike/kommissionen, punkt 154 ovan, EU:C:2001:94, punkt 77), på villkor att medlemsstaten dessförinnan underrättat kommissionen om detta. Det stöd som lämnats på grundval av detta undantag omfattas därefter av reglerna för befintliga stöd (dom Namur-Les assurances du crédit, punkt 141 ovan, EU:C:1994:311, punkt 12).
- 157 Det kan konstateras att skrivelsen av den 6 maj 1983, genom vilken anmälan till kommissionen av den ifrågasatta skattebefrielsen bekräftades, inte kunde anses även utgöra en förhandsanmälan av genomförandet av samma stöd. Även om en sådan underrättelse kunde ges före utgången av den frist på två månader inom vilken kommissionen hade att inleda det formella granskningsförfarandet, det vill säga en period under vilken Irland i alla händelser inte hade rätt att genomföra den ifrågasatta skattebefrielsen, kan det konstateras att denna skrivelse på intet sätt innebar att kommissionen informerades om att Irland skulle genomföra den ifrågasatta skattebefrielsen om kommissionen inte svarade. Skrivelsen innebar enbart att Irland erkände att den ifrågasatta skattebefrielsen var anmälningspliktig, bekräftade att Irland anmälde skattebefrielsen till kommissionen och lämnade ytterligare upplysningar avseende skattebefrielsen. Det kan vidare konstateras att inget i handlingarna visar att Irland efter avsändandet av skrivelsen den 6 maj 1983 och före genomförandet av den ifrågasatta skattebefrielsen den 12 maj 1983 skulle ha sänt kommissionen någon handling som kan utgöra en förhandsanmälan av genomförandet av denna skattebefrielse.
- 158 Det var således korrekt av kommissionen att konstatera att samtliga villkor som enligt rättspraxis krävs för att ett anmält stöd ska betraktas som ett befintligt stöd inte var uppfyllda i förevarande fall.
- 159 Tribunalen ska, för det fjärde, pröva sökandenas argument om att kommissionen själv uppträtt som om den betraktat det omtvistade stödet som ett befintligt stöd, vilket argument i praktiken grundas på innehållet i rådets beslut om tillåtande, vilka antagits på förslag av kommissionen, och på den långa tid under vilken kommissionen avstått från att inleda ett formellt granskningsförfarande.

- 160 Det ska i detta avseende framhållas att svaret på frågan om ett stöd är nytt eller befintligt, enligt den rättspraxis som anges i punkt 154 ovan, och om det således är nödvändigt att inleda det förfarande för förhandsgranskning som föreskrivs enligt artikel 93.3 i EG-fördraget eller inte, kan inte göras beroende av kommissionens subjektiva bedömning (se för ett liknande resonemang, dom Piaggio, punkt 154 ovan, EU:C:1999:313, punkterna 47 och 48). Vidare medför enbart den omständigheten att kommissionen under en relativt lång tidsperiod inte inlett någon undersökning angående en viss statlig åtgärd inte i sig att den åtgärden därigenom, för det fall att den ska anses utgöra stöd, ska anses utgöra befintligt sådant (dom av den 30 april 2002, Government of Gibraltar/kommissionen, T-195/01 och T-207/01, REG, EU:T:2002:111, punkt 129).
- 161 Det följer av den rättspraxis som återgetts i punkt 160 ovan att sökandenas argument om att kommissionens uppträdande gav uttryck för dess övertygelse att det omtvistade stödet var ett befintligt stöd ska lämnas utan avseende.
- 162 Mot bakgrund av de skäl som redovisats ovan kan det konstateras att det inte var felaktigt av kommissionen att inte anse att det omtvistade stödet efter anmälan övergått till att vara ett befintligt stöd. Den har således heller inte, genom att förplikta Irland att retroaktivt återkräva stödet som lämnats från den 3 februari 2002, åsidosatt förfarandet för befintliga stödordningar, såsom det kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999, eftersom det förfarandet inte gällde för detta stöd.
- 163 Den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II ska således lämnas utan avseende.

Den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II: Huruvida artikel 88 EG jämförd med artiklarna 1 b iv och 15.3 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts

- 164 Sökandena har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt artikel 88 EG jämförd med artiklarna 1 b iv och 15.3 i förordning nr 659/1999, genom att den i skäl 68 i beslutet aluminiumoxid I, när den fastslog att det omtvistade stödet var ett nytt stöd i den mening som avses i artikel 88.3 EG från den 17 juli 1990, bortsåg från att AAL hade mottagit detta stöd sedan september 1983, att kommissionens behörighet i fråga om återkrav av stöd preskriberas enligt artikel 15.3 i förordning nr 659/1999 efter tio år och att fristen således hade löpt ut när kommissionen började vidta åtgärder, den 17 juli 2000, samt att det omtvistade stödet från denna tidpunkt skulle anses utgöra ett befintligt stöd.
- 165 Irland har vidare, i mål T-50/06 RENV II, gjort gällande att kommissionen åsidosatt förfarandereglererna för befintliga stöd, såsom de kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999, genom att den i det angripna beslutet har beslutat om återkrav av det omtvistade stödet med retroaktiv verkan, utan att beakta att den inom ramen för den kontinuerliga kontrollen av befintliga stöd enbart var behörig att besluta om att stödet skulle upphöra eller ändras inom en frist som den bestämmer.
- 166 Irland har i detta avseende, för det första, gjort gällande att preskription inträffar vid utgången av preskriptionsfristen när stödets art inte förändrats under denna frist, vilket bekräftas i doktrinen. För det andra har Irland åberopat skyldigheten att kvalificera allt stöd som antingen ”befintligt” eller ”nytt” i den mening som avses i artikel 15 i förordning nr 659/1999, och att begreppet ”delvis befintligt och delvis nytt stöd” inte återfinns i förordning nr 659/1999. Irland har, för det tredje, hänvisat till rättspraxis av vilken det följer att preskriptionsfristen huvudsakligen syftar till att skydda rättigheter eller intressen hos vissa berörda parter, däribland den berörda medlemsstaten och stödmottagaren. För det fjärde har Irland gjort gällande att skrivelsen av den 17 juli 2000, som författats efter utgången av den preskriptionsfrist som föreskrivs i artikel 15.3 i förordning nr 659/1999, inte hade suspensiv verkan. Irland har, för det femte, anfört att uttrycket ”befintligt stöd” i förordning nr 659/1999 inte

enbart rör ekonomiska fördelar som faktiskt mottagits vid en viss tidpunkt, utan även stödordningar. Irland har vidare gjort gällande att kommissionen har åsidosatt förfarandebestämmelserna för befintliga stödordningar, såsom dessa bestämmelser kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999, genom att den i det angripna beslutet har beslutat att det omtvistade stödet ska återkrävas retroaktivt, utan att beakta att den inom ramen för den kontinuerliga kontrollen av befintliga stöd enbart var behörig att besluta om att stödet skulle upphöra eller ändras inom en frist som den bestämmer.

167 AAL har, för det första, gjort gällande att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts genom den tolkning av artikel 15 i förordning nr 659/1999 som kommissionen gjort i det angripna beslutet, om att endast den del av det stöd som lämnats på grundval av den ifrågasatta skattebefrielsen för vilken preskriptionstiden löpt ut betraktas som befintligt stöd. För det andra har AAL anfört att kommissionen inte först i svarsinlagan kan göra gällande att den ifrågasatta skattebefrielsen var en stödordning snarare än ett individuellt stöd som lämnats fortlöpande och varje gång genom att bolaget med tillämpning av den ifrågasatta skattebefrielsen befriats från punktskatt inom ramen för handläggning vid tullmyndigheterna. AAL har, för det tredje, hänvisat till uttrycket "betraktas" i artikel 15.3 i förordning nr 659/1999, utifrån vilket slutsatsen i förevarande fall kan dras att ett individuellt stöd betraktas som ett befintligt stöd från utgången av en frist på tio år från det att stödet först beviljades, år 1983.

168 Kommissionen har gjort gällande att dessa delar av den första grunden för respektive talan ska lämnas utan avseende.

169 I den mån som sökandena har gjort gällande att artikel 1 b iv i förordning nr 659/1999 har åsidosatts ska det framhållas att, i enlighet med den rättspraxis som återgetts i punkt 140 ovan, den bestämmelsen hade trätt i kraft när kommissionen beslutade om det omtvistade stödet. Den är således tillämplig i förevarande mål.

170 Enligt den bestämmelsen är "befintligt stöd" sådant "stöd som enligt artikel 15 är att betrakta som befintligt stöd".

171 I artikel 15 i förordning nr 659/1999 föreskrivs följande:

"1. För kommissionens befogenheter att återkräva stöd skall en preskriptionstid på tio år gälla.

2. Preskriptionstiden ska börja den dag då det olagliga stödet beviljas mottagaren antingen som individuellt stöd eller på grundval av en stödordning. Preskriptionstiden ska avbrytas av varje åtgärd avseende det olagliga stödet som vidtas av kommissionen eller av en medlemsstat som agerar på kommissionens begäran. Vid varje avbrott skall tiden börja räknas på nytt. Preskriptionstiden skall avbrytas under den tid då kommissionens beslut är föremål för förfaranden vid Europeiska gemenskapernas domstol.

3. Varje stöd för vilket preskriptionstiden har löpt ut skall betraktas som befintligt stöd."

172 Såsom framgår av skäl 14 i förordning nr 659/1999, syftar preskriptionsfristen i artikel 15 i förordningen särskilt till att skydda vissa berörda parter, däribland den berörda medlemsstaten och stödmottagaren (dom av den 6 oktober 2005, Scott/kommissionen, C-276/03 P, REG, EU:C:2005:590, punkt 30).

173 Det ska inledningsvis framhållas att artikel 15 i förordning nr 659/1999 är en förfarandebestämmelse som i enlighet med den rättspraxis som återgetts i punkt 141 ovan, tillämpas från att den träder i kraft, i detta fall från den 16 april 1999. Då, till skillnad från artikel 11.2 sista stycket i förordning nr 659/1999, artikel 15 i samma förordning inte har någon övergångsbestämmelse avseende dess tillämpning i tiden ska den emellertid tillämpas på alla formella granskningsförfaranden som pågick den 16 april 1999 eller som inletts efter den tidpunkten (se, för ett liknande resonemang, dom av den

28 november 2008, Hotel Cipriani m.fl./kommissionen, T-254/00, T-270/00 och T-277/00, REG, EU:T:2008:537, punkt 357). Härav följer att även om stödet lämnades före det att artikel 15 i förordning nr 659/1999 trädde i kraft medför den ändå att preskriptionsfristen på tio år enligt den artikeln börjar löpa när beslutet om återbetalning fattas efter det att artikeln trätt i kraft.

- 174 Sökandena har i förevarande mål gjort gällande att kommissionen gjort en felbedömning genom att fastslå att det omtvistade stödet var ett nytt stöd trots att den i skäl 68 i beslutet aluminiumoxid I kommit fram till att stödet som lämnats med tillämpning av den ifrågasatta skattebefrielsen skulle betraktas som ett befintligt stöd enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999, i den mening som avses i artikel 1 b iv i samma förordning, för perioden före den 17 juli 1990, och därmed att även det omtvistade stödet skulle komma i åtnjutande av den preskription som föreskrivs i artikel 15 i förordning nr 659/1999.
- 175 I punkt 68 i beslutet aluminiumoxid I har kommissionen anfört följande:
- ”... [E]ndast delar av stödet [kan] anses vara befintligt stöd enligt artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 659/1999. I den artikeln begränsas kommissionens befogenhet att återkräva stöd till en tioårsperiod, som inleds den dag då det olagliga stödet betalas ut. ... När det gäller Irland har perioden avbrutits genom kommissionens skrivelse av den 17 juli 2000, vilket innebär att den irländska skattebefrielsen kan anses utgöra befintligt stöd endast under perioden före den 17 juli 1990.”
- 176 Det framgår av det nyss återgivna skälet i beslutet aluminiumoxid I att kommissionen i detta beslut har ansett att den ifrågasatta skattebefrielsen under perioden före den 17 juli 1990 var ett stöd som skulle betraktas som befintligt i enlighet med artikel 15 i förordning nr 659/1999 i den mening som avses i artikel 1 b iv i samma förordning.
- 177 Kommissionen har i sina inlagor gjort gällande att denna lösning motiveras av den omständigheten att den ifrågasatta skattebefrielsen utgjorde en ”stöddordning” i den mening som avses i artikel 1 d i förordning nr 659/1999, och att enligt artikel 15 i samma förordning har preskriptionsfristen därmed börjat löpa när ett otillåtet stöd faktiskt betalades ut till AAL inom ramen för denna stöddordning.
- 178 Enligt artikel 1 d i förordning nr 659/1999 avses med stöddordning ”varje rättsakt på grundval av vilken individuellt stöd kan beviljas företag som i rättsakten definieras på ett allmänt och abstrakt sätt, utan att några ytterligare genomförandeåtgärder krävs, samt varje rättsakt på grundval av vilken stöd, som inte är hänförligt till ett visst projekt, kan beviljas ett eller flera företag för obestämd tid och/eller med obestämt belopp”. Denna bestämmelse kodifierar och preciserar tidigare rättspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 juni 1996, Kahn Scheepvaart/kommissionen, T-398/94, REG, EU:T:1996:73, punkterna 41 och 49).
- 179 Det är i förevarande mål ostridigt att den ifrågasatta skattebefrielsen infördes i irländsk rätt genom 1983 års beslut, som började gälla den 13 maj 1983. Beslutet innebär återbetalning av den punktskatt på mineralolja som används som bränsle vid aluminiumoxidproduktion. Återbetalningen är lika stor som den punktskatt som erlagts, vilket i praktiken innebär en befrielse från denna punktskatt. Även med beaktande av de geografiska och tidsmässiga begränsningar som angivits för den ifrågasatta skattebefrielsen i rådets tillåtandebeslut (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan, EU:C:2013:812, punkt 50), utgör denna åtgärd en ”stöddordning” i den mening som avses i artikel 1 d i förordning nr 659/1999, tvärtemot vad AAL gjort gällande, då åtgärden eller stödmottagarna definierats allmänt och abstrakt som aluminiumoxidproducenter och då beloppet de erhåller inte är bestämt.
- 180 När det gäller att AAL kritiserat kommissionen för att först i svarsinlagan ha anfört att den ifrågasatta skattebefrielsen utgjorde en stöddordning, snarare än ett individuellt stöd, är det tillräckligt att konstatera att denna invändning grundas på förutsättningen att det angripna beslutet skulle utesluta

att den ifrågasatta skattebefrielsen kan kvalificeras som en ”stödordning” i den mening som avses i artikel 1 d i förordning nr 659/1999. AAL har emellertid inte anfört någon omständighet till stöd för detta. Invändningen ska således lämnas utan avseende.

- 181 Såsom kommissionen anfört framgår det av artikel 15.2 i förordning nr 659/1999 att preskriptionstiden inom ramen för en stödordning börjar löpa den dag då det olagliga stödet beviljas mottagaren, vilket i förevarande fall motsvarar varje import av AAL eller leverans till bolaget från ett raffinaderi eller en mellanlagringsstation av mineralolja som var avsedd att användas som bränsle vid aluminiumoxidproduktion vid dess fabrik i regionen Shannon. Det var nämligen vid vart och ett av dessa tillfällen som AAL i praktiken gynnades av den ifrågasatta skattebefrielsen och kunde erhålla ett individuellt stöd med tillämpning av denna (se dom Hotel Cipriani m.fl./kommissionen, punkt 173 ovan, EU:T:2008:537, punkt 364 och där angiven rättspraxis). Tvärtemot vad sökandena anfört har således den preskriptionstid som anges i artikel 15 i förordning nr 659/1999 löpt avseende vart och ett av de stöd som lämnats inom ramen för den stödordning som den ifrågasatta skattebefrielsen utgjort, från dagen för beviljande av detta stöd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 december 2011, France Télécom/kommissionen, C-81/10 P, REU, EU:C:2011:811, punkt 84).
- 182 Denna tolkning av artikel 15 i förordning nr 659/1999, avseende utgångspunkten för preskriptionsfristen (*dies a quo*) för ett stöd som beviljats inom ramen för en stödordning står inte i strid med domen Scott/kommissionen, punkt 172 ovan (EU:C:2005:590), vilken åberopats av Irland i mål T-50/06 RENV II. Den domen rörde enbart frågan om, vid individuellt stöd, de preskriptionsavbrott som anges i den artikeln omfattas av ett villkor att den handling genom vilken avbrottet sker ska delges stödmottagaren.
- 183 Vidare har den preskriptionsfrist som anges i artikel 15 i förordning nr 659/1999 avbrutits, avseende den ifrågasatta skattebefrielsen, genom kommissionens skrivelse av den 17 juli 2000.
- 184 Det var således korrekt av kommissionen att i skäl 68 i beslutet aluminiumoxid I ange att den preskriptionstid som föreskrivs i artikel 15 i förordning nr 659/1999 endast hade löpt ut avseende den befrielse som beviljats före den 17 juli 1990 och att det omtvistade stödet, i den del det beviljats efter denna tidpunkt inte kunde betraktas som ett befintligt stöd i den mening som avses i artikel 1 b iv i förordning nr 659/1999, jämförd med artikel 15.3 i samma förordning. Den har således heller inte, genom att besluta om återkrav av detta stöd med retroaktiv verkan från den 3 februari 2002 åsidosatt förfarandet för befintliga stödordningar, såsom det kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999, eftersom det förfarandet inte gällde för detta stöd.
- 185 Den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II ska således lämnas utan avseende.

Den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II: Huruvida artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999 har åsidosatts

- 186 Sökandena har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999, i det angripna beslutet, genom att den inte vid kvalificeringen av det omtvistade stödet som nytt stöd i den mening som avses i artikel 88.3 EG beaktat att Irland före sin anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG) den 1 januari 1973, gjort ett juridiskt bindande åtagande gentemot Alcan rörande tillämpningen av den ifrågasatta skattebefrielsen inom ramen för driften av den aluminiumoxidfabrik som uppförts i regionen Shannon, och som sedan överlätits till AAL, vilket innebär att det omtvistade stödet hade beviljats innan EEG-fördraget trädde i kraft inom dess territorium.

- 187 Irland har i detta avseende grundat sig på ett åtagande som formaliserats i skriftväxling med Alcan, från år 1970, enligt vilken ingen punktskatt skulle utgå på de insatsvaror som användes i vid aluminiumoxidproduktion i den fabrik som Alcan avsåg bygga i regionen Shannon. Irland har vidare åberopat att detta åtagande är juridiskt bindande enligt irländsk rätt. Detta har bekräftats av den irländska regeringens juridiska rådgivare och av Attorney General år 1981. Irland har, för det tredje, anfört att kommissionen inte gjort någon närmare undersökning av detta åtagandes status i irländsk rätt. För det fjärde har Irland hänvisat till innehållet i skrivelsen av den 6 maj 1983, i vilken denna stat aldrig erkänt att det omtvistade stödet inte var ett befintligt stöd, utan enbart besvarat kommissionens erbjudande att behandla skrivelsen från januari 1983 som en anmälan om genomförandet av den ifrågasatta skattebefrielsen. För det femte har Irland anfört att det är irrelevant att 1983 års beslut antagits efter det att EEG-fördraget trädde i kraft på dess territorium eftersom detta beslut endast var det formella genomförandet av ett juridiskt bindande åtagande som gjorts gentemot Alcan före nämnda ikraftträdande och att, när åtagandet gjordes, den lag som gjorde det möjligt för ministern att anta detta beslut då redan gällde.
- 188 AAL har, för det första, hänvisat till det juridiskt bindande åtagande som Irland gjort gentemot Alcan i april 1970, enligt vilket ingen punktskatt skulle utgå på de insatsvaror som användes vid aluminiumoxidproduktion i den fabrik som Alcan avsåg bygga i regionen Shannon. Existensen av detta åtagande har bekräftats av Alcan genom Irlands skrivelse till kommissionen av den 28 januari 1983. För det andra har AAL åberopat den inställning som Irland hela tiden haft, inklusive i sin skrivelse av den 6 maj 1983, om att den ifrågasatta skattebefrielsen inte utgjorde anmälningspliktigt stöd eftersom det fanns när Irland anslöts till EEG, och att det därför bara var dess genomförande som anmäldes till kommissionen år 1983. För det tredje har AAL anfört att de specifikt tillämpliga skattereglerna saknade relevans, då stödet utgjordes av en allmän befrielse från intern beskattning av insatsvaror avsedda för produktionsprocesser. AAL har, för det fjärde, hänvisat till den irländska lagstiftningsprocessen enligt vilken ministern beslutar om regler genom beslut, som parlamentet därefter bekräftar genom lagstiftning.
- 189 Kommissionen har gjort gällande att den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II ska avvisas enligt regeln att ingen får bestrida sina egna medgivanden (*nemo potest venire contra factum proprium*), eftersom Irlands inställning står i strid med den inställning Irland haft under det administrativa förfarandet. I alla händelser menar kommissionen att den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II ska lämnas utan avseende. Detsamma gäller den första delen av den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II.
- 190 I den mån som sökandena har gjort gällande att artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999 har åsidosatts ska det inledningsvis framhållas att, i enlighet med den rättspraxis som återgivits i punkt 140 ovan, den bestämmelsen hade trätt i kraft när kommissionen beslutade om det omtvistade stödet. Den är således tillämplig i förevarande mål.
- 191 Enligt den bestämmelsen kan "allt stöd som fanns innan fördraget trädde i kraft i respektive medlemsstat, det vill säga stödordningar och individuellt stöd som infördes före och som fortfarande är tillämpliga efter det att fördraget har trätt i kraft" kvalificeras som "befintligt stöd".
- 192 När det gäller kommissionens yrkande om att den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II ska avvisas framhåller tribunalen att enligt regeln *nemo potest venire contra factum proprium* får ingen bestrida sina egna medgivanden (se, för ett liknande resonemang och analogt, beslut av den 13 februari 2014, Marszałkowski/harmoniseringskontoret, C-177/13 P, EU:C:2014:183, punkterna 73 och 74 samt där angiven rättspraxis).

- 193 I förevarande mål, och utifrån antagandet att kommissionen har fog för att åberopa regeln att ingen får bestrida sina egna medgivanden (*nemo potest venire contra factum proprium*) när det gäller de ursprungliga påståendena i det administrativa förfarandet, ska tribunalen pröva om Irland under det förfarandet har medgett att det inte beviljat det omtvistade stödet före dess anslutning till EEG den 1 januari 1973.
- 194 Irland förklarade, i sin skrivelse av den 6 maj 1983, mot bakgrund av de argument kommissionen framfört i sin skrivelse av den 22 mars 1983, angående dess åtagande gentemot Alcan, att Irland kunde medge att genomförandet av detta åtagande skulle anmälas enligt artikel 93.3 i EG-fördraget. Irland begärde därför att kommissionen skulle behandla dess skrivelse av den 28 januari 1983 som en sådan anmälan. Kommissionen har, i den sista meningen i skäl 65 i beslutet aluminiumoxid I, anfört att Irland i sin skrivelse av den 6 maj 1983 godtog kommissionens uppfattning att stödet omfattades av anmälningsplikten, vilket medför att det inte har rört sig om ett befintligt stöd utan om ett nytt stöd i den mening som avses i artikel 1 c i förordning nr 659/1999, då enbart nya stöd omfattas av anmälningsplikten enligt artikel 93.3 i EG-fördraget (dom Piaggio, punkt 154 ovan, EU:C:1999:313, punkt 48).
- 195 Såsom framgår av skäl 53 i det angripna beslutet hade Irland emellertid under det formella granskningsförfarandet påmint om den ifrågasatta skattebefrielsens bakgrund och betonat att den måste anses utgöra befintligt stöd.
- 196 Visserligen har detta konstaterande, i AAL:s skrivelse till kommissionen av den 1 mars 2002, begränsats till frågan om den ifrågasatta skattebefrielsen, som ursprungligen utgjort nytt stöd, inte hade omvandlats till ett befintligt stöd efter anmälan till kommissionen, i enlighet med Lorenz-domen och dess rättsregler som kodifierats i artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999 (se punkterna 135 och 136 ovan). AAL anförde nämligen i denna skrivelse att ”skattebefrielsen [hade] anmälts som stöd av de irländska myndigheterna i maj 1983 och [skulle] betraktas som ett befintligt stöd i den mening som avses i reglerna om statligt stöd”.
- 197 Irland har emellertid, i punkt 3.1 i sin skrivelse av den 8 januari 2002, omnämnd i skäl 13 i det angripna beslutet och ingiven i kopia till svar på skriftliga frågor från tribunalen, vidhållit att Irland ansåg ”det ifrågasatta stödet ha godkänts av myndigheterna år 1970, före Irlands anslutning till EEG. Stödet har varit på plats sedan år 1982”. Irland har vidare, i bilaga till skrivelsen av den 26 april 2002, omnämnd i skäl 13 i det angripna beslutet och ingiven i kopia till svar på skriftliga frågor från tribunalen, på begäran av kommissionen tillhandahållit en rad handlingar som skulle visa att det omtvistade stödet beviljats av Irland innan landet anslöts till EEG.
- 198 Det framgår således av handlingarna i målet att Irland, efter det att skattebefrielsen anmäldes till kommissionen, har fortsatt att under det administrativa förfarandet göra gällande att landet beviljat det omtvistade stödet före dess anslutning till EEG, vilket har föranlett kommissionen att pröva denna fråga.
- 199 Även om Irland i detta sammanhang gav ett positivt svar med anledning av kommissionens erbjudande att behandla skrivelsen från januari 1983 som en anmälan om genomförande av den ifrågasatta skattebefrielsen, kan Irland inte anses, inom ramen för den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, ha bestritt faktiska och rättsliga omständigheter som den tidigare erkänt inom ramen för det administrativa förfarandet.
- 200 Kommissionens påstående att Irland under det administrativa förfarandet erkänt att landet inte beviljat det omtvistade stödet före dess anslutning till EEG den 1 januari 1973 saknar således stöd i de faktiska omständigheterna. Yrkandet om att invändningen ska avvisas enligt regeln att ingen får bestrida sina egna medgivanden (*nemo potest venire contra factum proprium*) ska således lämnas utan bifall.

- 201 När det, för det andra, gäller huruvida de invändningar som anförts inom ramen för den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, ska det framhållas att stöd enligt en stödordning, för att kunna kvalificeras som "befintligt stöd" i den mening som avses i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999, inte bara, före medlemsstatens anslutning till EEG, måste ha lämnats i den meningen att behöriga nationella myndigheter utlovat att bevilja stöd enligt nämnda ordning genom juridiskt bindande beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 januari 2004, Fleuren Compost/kommissionen, T-109/01, REG, EU:T:2004:4, punkterna 73 och 74), utan även att dessa har genomförts i den meningen att vissa stöd som beviljats inom ramen för denna stödordning faktiskt har utbetalats.
- 202 Det är i förevarande mål ostridigt att den ifrågasatta skattebefrielsen, som enligt sökandena var resultatet av ett åtagande Irland gjort gentemot Alcan före Irlands anslutning till EEG den 1 januari 1973, inte har genomförts förrän från år 1983, en tidpunkt som ligger långt efter denna anslutning. När sökandena besvarade frågor om detta vid förhandlingen har de inte kunnat visa att villkoret att en stödordning ska ha genomförts före den berörda medlemsstatens anslutning till EEG, vilket krävs för att stödordningen ska kunna betraktas som "befintligt stöd" i den mening som avses i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999, varit uppfyllt i förevarande fall.
- 203 Utan att det är nödvändigt att pröva sökandenas påstående att Irland före dess anslutning till EEG gjort ett juridiskt bindande åtagande gentemot Alcan rörande tillämpningen av den ifrågasatta skattebefrielsen inom ramen för driften av en fabrik för aluminiumoxidproduktion som Alcan uppfört i regionen Shannon, och som därefter överlätits till AAL, kan det således konstateras att ett av villkoren för att den ifrågasatta skattebefrielsen ska kunna betraktas som "befintligt stöd" i den mening som avses i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999 i förevarande fall inte är uppfyllt. Den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den första delen i den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II ska således lämnas utan avseende.
- 204 Då samtliga delar av de första grunder som åberopats till stöd för talan i respektive mål sålunda avfärdats ska talan inte bifallas på någon av dessa grunder.

Den tredje grunden, om åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, och den fjärde grunden, avseende åsidosättande av principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II

- 205 Irland har inom ramen för den tredje grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar genom att slå fast att AAL:s berättigade förväntningar på att det stöd som påstås ha beviljats var lagligt hade upphört den 2 februari 2002, det vill säga den dag då beslutet om att inleda det formella granskningsförfarandet offentliggjordes. Irland har i detta avseende hävdats att AAL kunnat ha berättigade förväntningar på kvalificeringen av det omtvistade stödet som befintligt stöd. Irland har därvid anfört att beslutet aluminiumoxid I är motsägelsefullt, i det att det där, i skälen 68 och 104, anges att det omtvistade stödet delvis är ett befintligt stöd, när det gäller stöd som lämnats före den 17 juli 1990, samtidigt som det anges att det utgör ett nytt stöd som i stor utsträckning är oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 EG. Irland har vidare hänvisat till att kommissionen gjorde fel när den, för det första, inte betraktade det omtvistade stödet som befintligt stöd, för det andra, i förevarande fall inte tillämpade förfarandet för befintliga stödordningar, såsom det kodifierats i förordning nr 659/1999, och, för det tredje, dröjde med att slå fast att det omtvistade stödet var oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 EG, då det angripna beslutet antogs mer än 43 månader efter det att kommissionen, i april 2002, mottog Irlands svar på kommissionens begäran om kompletterande

upplysningar. Irland har vidare gjort gällande att kommissionen inte kunde ta sig rätten att i det angripna beslutet bestämma vid vilken tidpunkt den gav upphov till och därefter bringade AAL:s berättigade förväntningar på att det stöd som ska ha beviljats var lagenligt att upphöra. Slutligen har Irland anfört att staten själv och AAL hade rätt att grunda sig på beslut 2001/224, genom vilket tillämpningen av den ifrågasatta skattebefrielsen tilläts till och med den 31 december 2006.

- 206 Irland har i sin replik gjort gällande att mot bakgrund av artikel 7.6 i förordning nr 659/1999, i vilken det föreskrivs att kommissionen ska sträva efter att anta ett beslut inom 18 månader, rättvisepincipen och den omständigheten att kommissionen tagit sig behörighet att själv bestämma om hur principen om skydd för AAL:s berättigade förväntningar skulle tillämpas, bör återbetalningen av stödet begränsas till de 18 månader som föregått antagandet av beslutet aluminiumoxid I. Vidare bör det beaktas att kommissionen hade sänt ut motstridiga signaler till AAL och att företaget inte kunde begränsa sin skada i händelse av återbetalning av det stöd som påstås ha beviljats från den 3 februari 2002. Slutligen ska det, enligt Irland, beaktas att kommissionen inte fattat något beslut om föreläggande att avbryta utbetalningarna av det omtvistade stödet enligt artikel 11.1 i förordning nr 659/1999, och att den därmed inte sökt mildra verkningarna av detta stöd på den gemensamma marknaden.
- 207 AAL har, inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet har åsidosatt principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet. Denna grund har uppdelats i två delar, varav den andra endast utgör en utveckling den första, på grundval av ytterligare argument.
- 208 Inom ramen för den första delen av den fjärde grunden har AAL gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet har åsidosatt principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet, i synnerhet genom att besluta om återkrav av det omtvistade stödet, på de skäl som angetts i skälen 98 och 99 i beslutet aluminiumoxid I, att, för det första, offentliggörandet av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet hade medfört att bolagets berättigade förväntningar på att det omtvistade stödet var lagenligt hade upphört och att, för det andra, rättssäkerhetsprincipen inte längre var tillämplig när den tvetydiga situation som tidigare förelegat hade klargjorts. Enligt AAL föreligger det i förevarande fall exceptionella omständigheter som enligt rättspraxis gör det möjligt att åberopa berättigade förväntningar på att det omtvistade stödet lagligen hade beviljats med tillämpning av beslut 2001/224 och inte skulle återkrävas, och på att den ifrågasatta skattebefrielsen lagligen kunde fortsätta att tillämpas till och med den 31 december 2006, i enlighet med sistnämnda beslut, även efter det att beslutet om att inleda det formella granskningsförfarandet hade offentliggjorts. Detta offentliggörande klarlade inte den tvetydiga situation som rådde avseende den ifrågasatta skattebefrielsens lagenlighet. AAL har i detta avseende åberopat anmälan av den ifrågasatta skattebefrielsen till kommissionen år 1983 och dess passivitet eller tystnad under 17 år. För det andra har AAL hänvisat till rådets godkännandebeslut, som antagits enhälligt på förslag av kommissionen, vilka fått AAL att tro att det omtvistade stödet var lagenligt, då de grundades på utgångspunkten att den ifrågasatta skattebefrielsen inte ledde till snedvridningar av konkurrensen och tillät Irland att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen, i det sista beslutet till och med år 2006. AAL har, för det tredje, stött sig på rådets beslut om godkännande från november 1999, av vilket det framgår att kommissionens avsikt var att godkännandena att tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen skulle upphöra, men inte att det stöd som beviljats med tillämpning av denna skattebefrielse skulle återkrävas under hela den period som det godkänts av rådet. För det fjärde har AAL hänfört sig till den övertygelse bolaget känt avseende att Irland skulle uppfylla sina skyldigheter i fråga om statligt stöd. För det femte har bolaget hänvisat till offentliggörandet av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet, vilket enbart gav upphov till tvivel avseende kommissionens inställning till huruvida det omtvistade stödet var förenligt med den gemensamma marknaden, men inte påverkade dess berättigade förväntningar, utifrån beslut 2001/224, på att det stöd som beviljats till år 2006 i alla händelser inte skulle återkrävas. AAL har, för det sjätte, anfört att det hade förväntningar på att det formella granskningsförfarandet inte skulle leda till ett negativt beslut i fråga om statligt stöd. För det sjunde har AAL hänvisat till den långa tid som förflutit innan kommissionen antog beslutet

aluminiumoxid I, vilket, i strid med principerna om god förvaltningssed och om rättssäkerhet, antogs mer än 43 månader efter det att kommissionen, i april 2002, mottagit Irlands svar på kommissionens sista begäran om upplysningar. Detta har stärkt bolagets berättigade förväntningar på att det omtvistade stödet inte skulle återkrävas. AAL har, för det åttonde, hänvisat till kommissionens uppträdande när rådet antog direktiv 2003/96, i synnerhet till dess pressmeddelande av den 27 oktober 2003, i vilket kommissionen välkomnade antagandet av beslutet. Detta stärkte även AAL:s berättigade förväntningar på att det omtvistade stödet var lagenligt mot bakgrund av reglerna om statligt stöd. För det nionde har AAL hänvisat till att kommissionen inte fattat något beslut om föreläggande för Irland att avbryta utbetalningarna av det otillåtna stöd som ska ha beviljats till dess att den beslutat om stödets förenlighet med den gemensamma marknaden, i enlighet med artikel 11.1 i förordning nr 659/1999. AAL har, för det tionde, gjort gällande att de långsiktiga investeringar som bolaget gjort i god tro under hösten 2003, bestående i dels uppförande av en central för uppvärmning och elektricitet, till en kostnad på cirka 100 miljoner euro, dels omkring 70 miljoner euro i investeringar för att öka sin produktionskapacitet, på grundval av de berättigade förväntningar det hade på att den ifrågasatta skattebefrielsen skulle tillämpas till och med den 31 december 2006 eller på att det stöd som lämnats till den tidpunkten i alla händelser inte skulle återkrävas.

- 209 Kommissionen har gjort gällande att dessa invändningar ska lämnas utan avseende.
- 210 Tribunalen ska inledningsvis framhålla att i den mån som AAL inom ramen för den första delen av den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II har invänt att rättssäkerhetsprincipen åsidosatts är talan i denna del densamma som den invändning, likaledes avseende åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, som anförts inom ramen för den andra grund som åberopats till stöd för samma talan.
- 211 Av de skäl som anförts i punkterna 59 och 61–74 ovan ska denna invändning lämnas utan avseende.
- 212 I övrigt ger den tredje grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II i sak upphov till frågan om kommissionen genom att i det angripna beslutet kräva att det omtvistade stödet skulle återbetalas har åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar.
- 213 Tribunalen påminner om att principen om skydd för berättigade förväntningar, som är en grundläggande princip i unionsrätten (dom av den 14 oktober 1999, Atlanta/Europeiska gemenskapen, C-104/97 P, REG, EU:C:1999:498, punkt 52), gör det möjligt för alla ekonomiska aktörer i förhållande till vilka en institution har väckt grundade förhoppningar att åberopa dessa (dom av den 11 mars 1987, Van den Bergh en Jurgens och Van Dijk Food Products (Lopik)/EEG, 265/85, REG, EU:C:1987:121, punkt 44, av den 24 mars 2011, ISD Polska m.fl./kommissionen, C-369/09 P, REU, EU:C:2011:175, punkt 123, och dom av den 27 september 2012, Producteurs de légumes de France/kommissionen, T-328/09, EU:T:2012:498, punkt 18). Då en försiktig och medveten ekonomisk aktör emellertid kan förutse att institutionerna kommer att vidta en unionsrättslig åtgärd av sådant slag att vederbörandes intressen påverkas, kan den ekonomiska aktören inte åberopa denna princip när åtgärden vidtas (dom av den 1 februari 1978, Lührs, 78/77, REG, EU:C:1978:20, punkt 6, och dom av den 25 mars 2009, Alcoa Trasformazioni/kommissionen, T-332/06, EU:T:2009:79, punkt 102). För att kunna åberopa skydd för berättigade förväntningar krävs att tre villkor samtidigt är uppfyllda. Det ska, för det första, föreligga tydliga försäkringar som är ovillkorliga och samstämmiga, som härrör från behöriga och tillförlitliga källor och som meddelats den berörde av institutionerna. Försäkringarna ska, för det andra, leda till berättigade förväntningar hos mottagaren. För det tredje ska försäkringarna stå i överensstämmelse med tillämpliga regler (se dom Producteurs de légumes de France/kommissionen, se ovan, EU:T:2012:498, punkt 19 och där angiven rättspraxis).
- 214 Tribunalen framhåller vidare att när det mer specifikt gäller tillämpningen av principen om skydd för berättigade förväntningar i fråga om statligt stöd, kan en medlemsstat vars myndigheter har lämnat stöd med åsidosättande av de förfarandebestämmelser som anges i artikel 88 EG åberopa det

mottagande företags berättigade förväntningar för att inför unionsdomstolarna ifrågasätta giltigheten av kommissionens beslut att medlemsstaten ska återkräva stödet, men inte för att motsätta sig att vidta nödvändiga åtgärder för dess genomförande (se dom av den 14 januari 1997, Spanien/kommissionen, C-169/95, REG, EU:C:1997:10, punkterna 48 och 49 samt där angiven rättspraxis). Det framgår vidare av rättspraxis att med beaktande av den grundläggande betydelsen som anmälningsplikten har för att möjliggöra en effektiv kontroll av statligt stöd från kommissionens sida, är denna skyldighet tvingande. Stödmottagarna kan i princip endast ha berättigade förväntningar på att stödet är lagenligt om det beviljats i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG. En försiktig ekonomisk operatör kan normalt säkerställa att det förfarandet iakttagits. I synnerhet kan stödmottagaren, när ett stöd har genomförts utan någon föregående anmälan till kommissionen eller, som i förevarande fall, utan att någon underrättelse om genomförandet lämnats i enlighet med vad som krävs enligt Lorenz-domen (se punkterna 154 och 156–158 ovan), och stödet därmed är otillåtet enligt artikel 88.3 EG, inte vid detta tillfälle ha berättigade förväntningar på att stödet beviljats lagenligt (se för ett liknande resonemang, dom *Producteurs de légumes de France*/kommissionen, punkt 213 ovan, EU:T:2012:498, punkterna 20 och 21 samt där angiven rättspraxis), utom vid exceptionella förhållanden (dom av den 20 september 1990, kommissionen/Tyskland, C-5/89, REG, EU:C:1990:320, punkt 16; se även dom av den 29 april 2004, Italien/kommissionen, C-298/00 P, REG, EU:C:2004:240, punkt 86 och där angiven rättspraxis, och dom av den 30 november 2009, Frankrike/kommissionen, T-427/04 och T-17/05, REG, EU:T:2009:474, punkt 263 och där angiven rättspraxis).

- 215 Att kommissionen ska handla inom en rimlig tidsfrist då den genomför ett administrativt förfarande utgör en grundläggande princip i unionsrätten (dom av den 27 november 2003, *Regione Siciliana*/kommissionen, T-190/00, REG, EU:T:2003:316, punkt 136). Till följd av det grundläggande rättssäkerhetskravet, som utgör ett hinder för att kommissionen på obestämd tid skjuter upp utövandet av sin behörighet, ska dessutom domstolsprövningen inbegripa en kontroll av huruvida kommissionen under det administrativa förfarandet dröjt orimligt länge med att vidta åtgärder (dom av den 24 september 2002, *Falck och Acciaierie di Bolzano*/kommissionen, C-74/00 P och C-75/00 P, REG, EU:C:2002:524, punkterna 140 och 141, och *Fleuren Compost*/kommissionen, punkt 201 ovan, EU:T:2004:4, punkterna 145–147).
- 216 Ett dröjsmål från kommissionens sida när det gäller att fastställa att ett stöd är rättsstridigt samt att det ska undanröjas och återkrävas av en medlemsstat kan, under vissa förhållanden, ge upphov till berättigade förväntningar hos stödmottagarna som hindrar kommissionen från att ålägga den berörda medlemsstaten att kräva tillbaka stödet (dom av den 24 november 1987, *RSV*/kommissionen, 223/85, REG, EU:C:1987:502, punkt 17).
- 217 Enbart den omständigheten att förordning nr 659/1999, förutom en preskriptionsfrist på tio år (från det att stödet beviljades) efter vars utgång stödet inte längre kan återkrävas, inte föreskriver någon ytterligare frist, om så bara vägledande, inom vilken kommissionen har att undersöka ett otillåtet stöd, då kommissionen enligt artikel 13.2 i den förordningen inte är bunden av den frist som anges i artikel 7.6 i samma förordning, utgör inte hinder för unionsdomstolarna att pröva om kommissionen handlat inom en rimlig tidsfrist eller orimligt sent (se, för ett liknande resonemang och analogt när det gäller vägledande frister, dom av den 15 juni 2005, *Regione autonoma della Sardegna*/kommissionen, T-171/02, REG, EU:T:2005:219, punkt 57, och dom av den 9 september 2009, *Diputación Foral de Álava m.fl.*, T-230/01–T-232/01 och T-267/01–T-269/01, EU:T:2009:316, punkterna 338 och 339, och *Diputación Foral de Álava m.fl.*/kommissionen, T-30/01–T-32/01 och T-86/02–T-88/02, REG, EU:T:2009:314, punkterna 259 och 260).
- 218 Enligt rättspraxis innebär rättssäkerhetsprincipen att när kommissionen, i strid med den omsorgsplikt som åligger denna institution, har skapat en tvetydig situation som, till följd av ovisshet och brist på klarhet i den lagstiftning som är tillämplig i förening med att kommissionen inte vidtog några åtgärder under en lång tid trots kännedom om de aktuella stöden, åligger det kommissionen att

klarlägga denna situation innan den vidtar någon åtgärd i syfte att besluta om återkrav av det stöd som redan utbetalats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 1970, kommissionen/Frankrike, 26/69, REG, EU:C:1970:67, punkterna 28–32).

- 219 Parternas argument ska prövas mot bakgrund av de regler som redovisats i punkterna 210 och 218 ovan.
- 220 Det ska i förevarande mål understrykas att även om den ifrågasatta skattebefrielsen har anmälts till kommissionen genom skrivelserna av den 28 januari och den 6 maj 1983, har den genomförts på ett rättsstridigt sätt, då en av de förfaranderegler som framgår av Lorenz-domen, det vill säga medlemsstatens skyldighet att underrätta kommissionen när det tilltänkta stödet ska genomföras, inte har iakttagits (se punkterna 154 och 156–158 ovan). Det omtvistade stödet har således genomförts på ett rättsstridigt sätt, med åsidosättande av artikel 88.3 EG.
- 221 Tvärtemot vad sökandena gjort gällande har offentliggörandet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet medfört ett upphörande av de berättigade förväntningar som AAL haft på att den ifrågasatta skattebefrielsen var tillåten, mot bakgrund av den tvetydiga situation som tidigare uppkommit till följd av lydelsen av rådets tidigare tillståndsbeslut, vilka antagits på förslag av kommissionen, och av lydelsen av beslut 2001/224, vilket gällde under den period som avsågs med det angripna beslutet.
- 222 Domstolen har, i punkterna 52 och 53 i domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), vilka tribunalen är bunden av enligt artikel 61 andra stycket i domstolens stadga, fastslagit att den omständigheten att rådets tillståndsbeslut antagits på förslag av kommissionen och att kommissionen aldrig utnyttjat sina befogenheter enligt artikel 8.5 i direktiv 92/81 eller artiklarna 230 EG och 241 EG för att få besluten om tillstånd upphäva eller ändrade måste, med hänsyn till principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen, beaktas vad gäller skyldigheten att återkräva stöd som inte har varit förenligt med den gemensamma marknaden, såsom kommissionen gjorde i beslutet aluminiumoxid I, genom att avstå från att ålägga medlemsstaterna att återkräva stöd som hade beviljats till och med den 2 februari 2002, då besluten om att inleda det formella granskningsförfarandet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Dessa skäl föranledde domstolen att i punkt 54 i domen kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), anföra att de skäl som sammanfattats i punkterna 39–44 i samma dom inte kunde utgöra grund för tribunalens slutsats att beslutet aluminiumoxid I innebär ett ifrågasättande av rådets tillståndsbesluts giltighet och således strider mot rättssäkerhetsprincipen och principen om att unionsinstitutionernas rättsakter presumeras vara lagenliga, liksom slutsatsen, på samma grunder, att kommissionen i mål T-62/06 RENV hade åsidosatt principen om god förvaltningssed.
- 223 Mot bakgrund av de krav som följer av principerna om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhet medförde den tvetydighet som skapats genom lydelsen av rådets tillståndsbeslut, vilka antagits på förslag av kommissionen, endast hinder för att besluta om återkrav av det stöd som lämnats med tillämpning av den ifrågasatta skattebefrielsen fram till offentliggörandet av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Däremot måste AAL, från och med den tidpunkten, anses ha känt till att om det omtvistade stödet utgjorde statligt stöd måste det godkännas av kommissionen enligt artikel 88 EG.
- 224 Härav följer att offentliggörandet av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet faktiskt medfört att de berättigade förväntningar som AAL dessförinnan kunnat ha, på att den ifrågasatta skattebefrielsen var lagenlig mot bakgrund av rådets tillåtandebeslut som antagits på förslag av kommissionen, har upphört.

- 225 Det var således korrekt av kommissionen att i skäl 98 i beslutet aluminiumoxid I beakta att omständigheterna i ärendet var exceptionella, då den hade gett upphov till och bibehållit en viss tvetydighet genom att lämna förslag till rådsbeslut och att det, om det inte gick att bevisa om och om så var fallet, när mottagarna faktiskt upplysts av medlemsstaterna om dess beslut att inleda det formella granskningsförfarandet, inte kunde uteslutas att stödmottagarna kunde göra gällande principen om skydd för berättigade förväntningar fram till och med den 2 februari 2002, då dess beslut att inleda det formella granskningsförfarandet avseende befrielseerna från punktskatt offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, då detta offentliggörande undanröjt all tvetydighet som kunnat följa av rådets tillståndsbesluts lydelse om att de ifrågasatta åtgärderna, för det fall de utgjorde statligt stöd, måste godkännas av kommissionen enligt artikel 88 EG.
- 226 De övriga argument som sökandena anfört påverkar inte heller slutsatsen att den bedömningen var korrekt.
- 227 När det gäller vad Irland anfört om påstådda motstridigheter i beslutet aluminiumoxid I, då det där i skälen 68 och 104 anges att det omtvistade stödet delvis är ett befintligt stöd och delvis ett nytt stöd kan det konstateras, utifrån de skäl som angetts i punkterna 174–184 ovan, att kommissionen i dessa skäl gjort en korrekt och inte i sig motstridig tillämpning av den regel som anges i artikel 15 i förordning nr 659/1999, mot bakgrund av arten av ”stöddordning” i den mening som avses i artikel 1 d i samma förordning som den ifrågasatta skattebefrielsen har. Det argumentet ska således lämnas utan avseende.
- 228 Vad gäller Irlands argument att det var felaktigt av kommissionen att inte kvalificera det omtvistade stödet som befintligt stöd och att inte tillämpa, vad gäller den ifrågasatta skattebefrielsen, förfarandet för befintliga stöd, kan det konstateras, utifrån de skäl som angetts i punkterna 139–143, 155–162, 190 och 201–203 ovan, att kommissionen i dessa skäl inte har gjort något fel genom att på det omtvistade stödet, som beviljades genom den ifrågasatta skattebefrielsen, tillämpa artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999, jämförd med Lorenz-domen, och artikel 1 b 1 i samma förordning. Detta argument ska således lämnas utan avseende.
- 229 När det gäller vad AAL har anfört om kommissionens uppenbara passivitet under 17 år efter anmälan av den ifrågasatta skattebefrielsen år 1983, kan det konstateras att då, såsom anges i skäl 5 i beslut 2001/224, rådets tillåtandebeslut inte befriar Irland från att anmäla de statliga stöd som ska införas (se för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan, EU:C:2013:812, punkt 51) och då den ifrågasatta skattebefrielsen efter anmälan har genomförts av Irland utan att fullgöra skyldigheten att underrätta kommissionen om genomförandet i enlighet med Lorenz-domen (se punkt 220 ovan), kan kommissionen inte kritiseras för att den inte inom en rimlig tidsfrist från någon av dessa händelser har antagit något beslut i vilket den prövat den ifrågasatta skattebefrielsens förenlighet med den gemensamma marknaden med avseende på reglerna om statligt stöd. Förevarande argument ska således lämnas utan avseende.
- 230 Vad gäller AAL:s argument om de förväntningar som bolaget haft på att Irland skulle fullgöra sina skyldigheter i fråga om statligt stöd ska det framhållas att för att lagligen kunna genomföra den ifrågasatta skattebefrielsen måste Irland fullgöra sin skyldighet inte bara att anmäla skattebefrielsen i sig till kommissionen enligt artikel 88.3 EG, utan även att underrätta kommissionen innan den genomförs, vilket krävs enligt Lorenz-domen. Det framgår vidare tydligt av fast rättspraxis att eftersom kommissionens kontroll av statliga stöd enligt artikel 88 EG är obligatorisk, kan de stödmottagande företagen i princip endast ha berättigade förväntningar avseende stödet förenlighet om det har beviljats enligt det förfarande som föreskrivs i nämnda artikel. En försiktig ekonomisk operatör kan nämligen normalt säkerställa att detta förfarande iakttagits (dom kommissionen/Tyskland, punkt 214 ovan, EU:C:1990:320, punkt 14, och Spanien/kommissionen, punkt 214 ovan, EU:C:1997:10, punkt 51). Det ankom således i förevarande fall på AAL att undersöka,

om så behövs hos kommissionen, huruvida Irland fullgjort samtliga de skyldigheter som Irland hade, i synnerhet skyldigheten att underrätta kommissionen om genomförandet av den ifrågasatta skattebefrielsen. Förevarande argument ska således lämnas utan avseende.

- 231 När det gäller vad sökandena anfört om att kommissionen dröjt med att anta beslutet aluminiumoxid I, kan det konstateras att detta inte utgör någon exceptionell omständighet som kan ge upphov till berättigade förväntningar hos AAL på att det omtvistade stödet var lagenligt. Skälen för detta redovisas i punkterna 232–255 nedan.
- 232 Tribunalen ska först pröva om den tid det tagit att genomföra det formella granskningsförfarandet i detta fall varit orimligt lång.
- 233 Domstolen har, i domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), fastslagit att en tidsåtgång på 26 månader för att kommissionen ska anta sitt beslut är orimligt lång.
- 234 Referenstiden för att genomföra och avsluta ett formellt granskningsförfarande avseende ett anmält stöd är enligt artikel 7.6 i förordning nr 659/1999 18 månader. Även om denna tidsfrist inte är tillämplig när det gäller otillåtna stöd, i enlighet med artikel 13.2 i förordning nr 659/1999 (se punkt 217 ovan), utgör den en lämplig referenspunkt för att bedöma om ett formellt granskningsförfarandes varaktighet är rimlig när den, såsom i förevarande fall, rör en åtgärd som har genomförts på ett otillåtet sätt (se punkt 220 ovan).
- 235 Det kan i förevarande fall konstateras att kommissionen den 17 juli 2000 begärde att Republiken Frankrike, Irland och Republiken Italien skulle anmäla befrielser från punktskatt enligt reglerna om statligt stöd. Svaren, som inte uppfyllde kraven på en anmälan, inkom till kommissionen i september, i oktober och i december 2000. Kommissionen inledde därefter det formella granskningsförfarandet genom beslut av den 30 oktober 2001, vilket delgavs berörda medlemsstater den 5 november 2001 och offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 2 februari 2002. Den mottog därefter synpunkter från AAL (skrivelser av den 26 februari och den 1 mars 2002), Eurallumina (skrivelse av den 28 februari 2002), Alcan Inc. (skrivelse av den 1 mars 2002) och från Association européenne de l'aluminium (skrivelse av den 26 februari 2002). Dessa yttranden översändes till Irland, Republiken Italien och Republiken Frankrike den 26 mars 2002. Irland yttrade sig angående beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet den 8 januari 2002. Kommissionen begärde ytterligare upplysningar från Irland den 18 februari 2002. Irland svarade den 26 april 2002, efter att ha begärt förlängd frist för att inkomma med svaret. Republiken Frankrike begärde likaledes, den 21 november 2001, förlängd frist för att inkomma med svar. Svaret, i vilket den kommenterade beslutet att inleda detta förfarande, inkom den 12 februari 2002. Republiken Italien yttrade sig den 6 februari 2002.
- 236 Beslutet aluminiumoxid I antogs den 7 december 2005.
- 237 Det förflöt således mer än 49 månader från antagandet av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet till antagandet av beslutet aluminiumoxid I.
- 238 Vid en första anblick förefaller en sådan tidsutdräkt – som är nästan den dubbla jämfört med den som prövades i domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), och något mer än den dubbla jämfört med den frist som anges i artikel 7.6 i förordning nr 659/1999 för att avsluta ett formellt granskningsförfarande inom ramen för anmälda stöd – vara orimligt lång. Enligt rättspraxis ska det emellertid prövas om den kan motiveras utifrån förhållandena i förevarande fall.
- 239 De omständigheter som kommissionen åberopat i detta avseende är emellertid inte sådana att de motiverar att undersökningen pågått under 49 månader.

- 240 Visserligen ingår i denna tid medlemsstaternas och mottagarnas tid för att yttra sig, liksom den omständigheten att den franska, den irländska och den italienska regeringen har begärt uppskov med att yttra sig och med att besvara frågor inom ramen för det formella granskningsförfarandet. Med beaktande av det nära sambandet i förevarande fall mellan befrielseerna från punktskatt och liknande åtgärder, i fråga om förfaranden som handlagts samtidigt genom samma rådsbeslut, ska samtliga processhandlingar inom ramen för förfarandena i fråga beaktas. Detta gäller särskilt den omständigheten att Irland den 26 april 2002 besvarade kommissionens sista begäran om kompletterande upplysningar.
- 241 Efter denna tidpunkt har det emellertid förflutit ytterligare något mer än 43 månader innan kommissionen antog beslutet aluminiumoxid I. En sådan tidsåtgång kan, mot bakgrund av de yttranden som inkommit från medlemsstaterna och berörda parter, inte motiveras utifrån omständigheterna i förevarande mål.
- 242 När det, för det första, gäller den påstådda svårighetsgraden i dessa ärenden, har den inte visats. Även om så vore fallet kunde den inte motivera en sådan tidsåtgång som den i förevarande fall. Handlingarna i målet innehåller inget som visar på att det förelegat juridiska svårigheter av särskild betydelse som kommissionen skulle ha ställts inför. Beslutet aluminiumoxid I är av rimlig omfattning (112 skäl) och innehåller inte i dessa någon uppenbar svårighet. Kommissionen hade vidare kännedom om skattebefrielseerna långt innan den inledde det formella granskningsförfarandet, mot bakgrund av att den första begäran om undantag gjordes år 1992 för Irlands del, år 1993 för Republiken Italiens del och år 1997 för Republiken Frankrikes del. Det är för övrigt kommissionen som successivt lämnat förslag till rådet om beslut att tillåta skattebefrielsen efter att ha mottagit en sådan begäran från Republiken Frankrike, Irland och Republiken Italien. Slutligen har kommissionen, inom ramen för sina rapporter om statsstöd, informerat WTO om förekomsten av den irländska skattebefrielsen.
- 243 Kommissionen har själv, vidare, sedan år 1999 ansett skattebefrielseerna vara oförenliga med reglerna om statligt stöd. Den har således, sedan den tidpunkten, kunnat undersöka dessa befrielser mer ingående mot bakgrund av reglerna om statligt stöd.
- 244 Den omständigheten att kommissionen inte begärde ytterligare upplysningar från Republiken Frankrike, Irland eller Republiken Italien under de 43 månader som föregick antagandet av beslutet aluminiumoxid I visar att den redan under denna tid hade tillgång till alla uppgifter som behövdes för att fatta sitt beslut avseende skattebefrielseerna.
- 245 När det, slutligen, gäller den påstådda svårighetsgraden som följt av utvecklingen av gemenskapsregleringen avseende beskattning av mineralolja och i synnerhet antagandet av direktiv 2003/96 kan kommissionen inte med fog hänvisa till denna utveckling. Beslutet aluminiumoxid I rör nämligen en rättslig situation som inte regleras av de nya reglerna om beskattning av mineraloljor i direktiv 2003/96, vilket direktiv inte blev tillämpligt förrän den 1 januari 2004, utan genom de regler om beskattning av mineraloljor som gällde dessförinnan. Följaktligen saknar den utveckling av det gemenskapsrättsliga regelverk som kommissionen hänvisat till relevans i förevarande mål. Detta bekräftas av att kommissionen i beslutet aluminiumoxid I har inlett ett nytt formellt granskningsförfarande rörande befrielseerna från punktskatt på mineralolja som använts som bränsle vid aluminiumoxidproduktion i regionen Gardanne, i regionen Shannon och på Sardinien från den 1 januari 2004, vid vilken tidpunkt de nya reglerna om beskattning av mineraloljor i direktiv 2003/96 blev tillämpliga. Det ska i alla händelser understrykas att beslutet aluminiumoxid I antogs närmare två år efter antagandet av direktiv 2003/96. Enbart nödvändigheten av att, såsom kommissionen gjort gällande, i beslutet aluminiumoxid I ta hänsyn till de nya reglerna för beskattning av mineralolja i direktiv 2003/96 kan inte motivera en sådan tidsåtgång som den i förevarande fall.
- 246 Kommissionen hade således, mot denna bakgrund, god kännedom om de rättsliga och faktiska omständigheterna kring skattebefrielseerna och hade ingen uppenbar svårighet att undersöka dessa mot bakgrund av reglerna om statligt stöd.

- 247 När det, för det andra, gäller de påstådda praktiska och språkliga svårigheter som kommissionen påstår sig ha haft, kan det konstateras att även om dessa skulle bevisas kan de inte motivera en sådan tidsåtgång som den i förevarande fall. Kommissionen har i alla händelser förfogat över tjänstegrenar som gjort det möjligt för den att hantera språksvårigheter som den påstår sig ha haft under den parallella undersökningen av skattebefrielser under långt mindre tid än i förevarande fall, i synnerhet genom en god samordning av dessa tjänstegrenar.
- 248 Den tid som undersökningen av det omtvistade stödet tagit är således i förevarande fall orimligt lång.
- 249 För det andra ska tribunalen pröva om den omständigheten att kommissionen dröjt med att fatta det angripna beslutet rimligen kan ha gett AAL uppfattningen att kommissionen inte längre ansåg att den ifrågasatta skattebefrielsen skulle möta några hinder och att detta dröjsmål var av sådan art att den hindrade kommissionen från att besluta om återkrav av stödet mellan den 3 februari 2002 och den 31 december 2003 på grundval av denna, såsom fallet var i domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502, punkt 16).
- 250 I den domen ansåg domstolen att den period på 26 månader som hade förflutit innan kommissionen fattade sitt beslut i det ärendet kunde ge upphov till berättigade förväntningar hos den stödmottagande klaganden och att institutionen därför var förhindrad att ålägga de nationella myndigheterna att kräva återbetalning av stödet.
- 251 Även om det är viktigt att säkerställa att rättssäkerhetskraven till skydd för enskildas intressen iakttas, är det emellertid likaledes viktigt att göra en avvägning mellan dessa krav och kraven på skydd för allmänintresset, bland vilka återfinns, på området statligt stöd, sådana som avser att undvika att marknaden snedvrids av statligt stöd som kan skada konkurrensen, en omständighet som enligt fast rättspraxis kräver att otillåtet stöd ska återkrävas, så att den tidigare situationen återupprättas (se dom av den 5 augusti 2003, P & O European Ferries (Vizcaya) och Diputación Foral de Vizcaya/kommissionen, T-116/01 et T-118/01, REG, EU:T:2003:217, punkterna 207 och 208 och där angiven rättspraxis).
- 252 I rättspraxis har således domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), tolkats på så sätt att de konkreta omständigheterna i målet haft en avgörande betydelse för den riktning som domstolen följt (se för ett liknande resonemang, dom Italien/kommissionen, punkt 214 ovan, EU:C:2004:240, punkt 90, dom Italien/kommissionen, punkt 120 ovan, EU:C:2004:234, punkt 119, dom Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen, punkt 217 ovan, EU:T:2009:314, punkt 286, och dom Diputación Foral de Álava m.fl., punkt 217 ovan, EU:T:2009:316, punkt 344). I synnerhet har det beaktats att det stöd som var i fråga i domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), beviljats innan kommissionen inlett det formella granskningsförfarandet avseende det stödet. Vidare hade stödet formellt anmälts till kommissionen, om än efter det att det utbetalats. Stödet gällde vidare kompletterande kostnader i samband med stöd som godkänts av kommissionen och avsåg en sektor som sedan år 1977 mottagit stöd som godkänts av kommissionen. Undersökningen av huruvida stödet var förenligt krävde, slutligen, inte några mer ingående efterforskningar.
- 253 Den långa rad av exceptionella omständigheter som förelåg i det mål som ledde fram till domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), återfinns emellertid inte i förevarande mål. Visserligen hade kommissionen, i likhet med i det mål som ledde fram till domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), redan god kännedom om den ifrågasatta skattebefrielsen under den tid som den förefaller ha varit inaktiv, och hade således kunnat bilda sig en uppfattning om huruvida denna varit rättsstridig mot bakgrund av reglerna om statligt stöd, utan att därvid genomföra några mer ingående efterforskningar. Andra väsentliga omständigheter som låg till grund för domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), saknas emellertid i förevarande mål. I synnerhet har det omtvistade stödet beviljats efter det att kommissionen inlett det formella granskningsförfarandet avseende den ifrågasatta skattebefrielsen.

- 254 Dessa skillnader medför att de konkreta omständigheter som legat till grund för domen RSV/kommissionen, punkt 216 ovan (EU:C:1987:502), skiljer sig väsentligt från omständigheterna i förevarande mål.
- 255 Det ska vidare framhållas att domstolen i punkt 52 i domen av den 11 november 2004, Demesa och Territorio Histórico de Álava/kommissionen (C-183/02 P och C-187/02 P, REG, EU:C:2004:701), har fastslagit att när det gäller sådana exceptionella omständigheter som kan medföra att stödmottagaren kan grunda berättigade förväntningar på att ett otillåtet stöd skulle vara tillåtet saknar en eventuell passivitet från kommissionens sida betydelse när en stödordning inte har anmälts till kommissionen. Dessa synpunkter gör sig gällande även mål som de förevarande, där stödordningen genomförts utan att någon sådan underrättelse om genomförandet lämnats som krävs enligt Lorenz-domen (se punkt 220 ovan) och, därmed, utan att det förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG i dess helhet har följts (se den rättspraxis som redovisats i punkt 214 ovan). Således kan inte den uppenbara passiviteten från kommissionens sida under 43 månader efter Irlands svar på den sista begäran om kompletterande upplysningar från kommissionen (se punkt 241 ovan) – hur oförenlig med principen om en rimlig tidsfrist som detta än må vara – betraktas som en särskild omständighet vad gäller tillämpningen av reglerna om statligt stöd på det omtvistade stödet, som genomförts på ett rättsstridigt sätt. Den kan således inte anses utgöra en exceptionell omständighet som gett upphov till berättigade förväntningar hos AAL om att det omtvistade stödet var förenligt med reglerna om statligt stöd. Härav följer att enbart åsidosättandet av principen om att beslut ska fattas inom rimligt tid vid fattandet av beslutet aluminiumoxid I inte medför något hinder för kommissionen att besluta att det omtvistade stödet ska återkrävas.
- 256 Vad som anförts om att beslutet tagit orimligt lång tid att fatta ska således lämnas utan avseende.
- 257 När det gäller vad Irland anført om att den frist på 18 månader som föreskrivs i artikel 7.6 i förordning nr 659/1999 inte har iakttagits, kan det konstateras att den bestämmelsen enbart föreskriver att kommissionen, när det gäller anmälda stöd, ”i möjligaste mån [ska] sträva efter att anta ett beslut inom 18 månader efter det att förfarandet har inletts”. Det framgår inte av denna bestämmelse att enbart den omständigheten att fristen överskridits skulle medföra hinder mot att kommissionen beslutar om att stödet ska återkrävas, inom ramen för den preskriptionsfrist på tio år som föreskrivs i artikel 15.1 i förordning nr 659/1999. I artikel 7.7 i förordning nr 659/1999 föreskrivs nämligen att ”[n]är den tidsfrist som avses i punkt 6 har löpt ut, och om den berörda medlemsstaten begär detta, skall kommissionen inom två månader fatta beslut på grundval av de upplysningar som den har tillgång till”. Detta argument ska således lämnas utan avseende.
- 258 När det gäller vad AAL har anført om att kommissionen offentligt har välkomnat rådets antagande av direktiv 2003/96, saknar det relevans. Den omständigheten att artikel 18.1 i direktiv 2003/96, jämförd med artikel 28.2 i samma direktiv, gav Irland tillstånd till att fortsätta tillämpa den ifrågasatta skattebefrielsen från den 1 januari 2003 saknar nämligen betydelse för de eventuellt berättigade förväntningar som AAL kan ha haft på lagligheten av den ifrågasatta skattebefrielsen mot bakgrund av regler om statligt stöd. Vid den tidpunkt som artikel 18.1 i direktiv 2003/96 trädde i kraft, det vill säga den 1 januari 2003, hade AAL redan upplysts om att det pågick ett formellt granskningsförfarande avseende den ifrågasatta skattebefrielsen, och om att om den ifrågasatta skattebefrielsen utgjorde statligt stöd måste den godkännas av kommissionen enligt artikel 88 EG. Denna situation kunde inte förändras genom antagandet och ikraftträdandet av direktiv 2003/96, den 27 respektive den 31 oktober 2003, då det i skäl 32 i direktivet uttryckligen anges att detta direktiv ”[inte] föregriper ... utgången av eventuella förfaranden för statligt stöd som kan inledas enligt artiklarna 87 [EG] och 88 [EG]” (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan, EU:C:2013:812, punkt 51). Således kunde inte artikel 18.1 i direktiv 2003/96, efter det att beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet offentliggjorts, ge upphov till berättigade förväntningar hos AAL på att den ifrågasatta skattebefrielsen var lagenlig mot bakgrund av reglerna om statligt stöd.

- 259 När det gäller sökandenas argument att kommissionen inte fattat något beslut om föreläggande att avbryta utbetalningarna av det omtvistade stödet enligt artikel 11.1 i förordning nr 659/1999, är det tillräckligt att konstatera att, såsom angetts i punkt 79 ovan, denna bestämmelse inte ålägger kommissionen att under vissa förhållanden besluta om föreläggande att avbryta utbetalningarna, utan enbart att den får fatta ett sådant beslut när den anser det var nödvändigt. Härav följer att AAL, i förevarande mål, inte kan dra några slutsatser av att kommissionen inte ansett det vara nödvändigt att fatta ett sådant beslut om föreläggande att avbryta utbetalningarna. Detta argument ska således lämnas utan avseende.
- 260 Vad gäller AAL:s argument avseende de långsiktiga investeringar som det lagt ned i sin fabrik för aluminiumoxidproduktion i regionen Shannon, var det korrekt av kommissionen i förevarande fall att inte ta hänsyn till detta. AAL kan nämligen inte göra gällande att dessa investeringar gjorts på grundval av berättigade förväntningar som det haft på att dessa investeringar skulle kunna avbetalas tack vare bland annat de fördelar AAL kunde dra av den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006. Det framgår i detta avseende av vad AAL uppgett i sina skrivelser att investeringarna i fråga "åtogs under hösten 2003", det vill säga efter offentliggörandet av kommissionens beslut att inleda det formella granskningsförfarandet, nämligen den 2 februari 2002. Såsom framgår av punkterna 221–225 ovan, kan AAL efter detta offentliggörande inte ha haft några berättigade förväntningar på lagenligheten av den ifrågasatta skattebefrielsen med avseende på regler om statligt stöd eller på att, om den ansågs utgöra statligt stöd, kommissionen inte skulle kunna besluta om återkrav av stödet. Såsom anförts i punkt 258 ovan kunde antagandet av direktiv 2003/96, vars bestämmelser endast reglerar harmonisering av lagstiftningen om punktskatter, efter offentliggörandet av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet inte ge upphov till berättigade förväntningar hos AAL på att det omtvistade stödet var lagenligt med avseende på reglerna om statligt stöd och att det inte skulle återkrävas med tillämpning av de reglerna. I alla händelser har AAL inte lagt fram några bevis för att det skulle ha genomfört dessa investeringar i förlitan på att de berättigade förväntningar som det ska ha haft på att dessa investeringar skulle kunna avbetalas tack vare bland annat de fördelar AAL kunde dra av den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006. En av investeringarna har vidare genomförts inom ramen för en tävling, nämligen Irish Capacity 2005 Competition, som AAL vann år 2003. Det var således korrekt av kommissionen att i det angripna beslutet inte beakta de påstått berättigade förväntningar som AAL i förevarande mål påstått sig ha haft på att de investeringar som genomförts i dess fabrik för aluminiumoxidproduktion i regionen Shannon skulle kunna avbetalas tack vare bland annat de fördelar AAL kunde dra av den ifrågasatta skattebefrielsen till och med den 31 december 2006. Detta argument ska således lämnas utan avseende.
- 261 När det, slutligen, gäller vad Irland anført om att AAL före den 31 december 2003 inte kunde täcka sina förluster för det fall att det stöd som utgått med tillämpning av den ifrågasatta skattebefrielsen skulle återbetalas, kan detta argument inte godtas, utan att ha utvecklats och underbyggs i repliken i mål T-50/06 RENV II, där det har framförts.
- 262 Mot bakgrund av vad som ovan anförts kan det konstateras att sökandena i förevarande mål inte har visat att det förelegat sådana exceptionella omständigheter som rimligen medfört berättigade förväntningar hos AAL på att kommissionens tvivel upphört och att den ifrågasatta skattebefrielsen inte skulle möta några invändningar, som skulle ha hindrat kommissionen från att i det angripna beslutet besluta om återkrav av det omtvistade stödet.
- 263 Således ska talan inte bifallas på den tredje grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II eller den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II.

Invändningen avseende åsidosättande av principen om en rimlig tidsfrist, som förts fram inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, och den femte grund, avseende åsidosättande av principerna om en rimlig tidsfrist, om rättssäkerhet och om god förvaltningssed, som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II

- 264 Irland har, inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, i sak invänt att kommissionen åsidosatt principen om en rimlig tidsfrist genom att den dröjt med att anta det angripna beslutet (se punkterna 45 och 51 ovan).
- 265 AAL har, inom ramen för den femte grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, AAL gjort gällande att kommissionen åsidosatt principerna om en rimlig tidsfrist, om rättssäkerhet och om god förvaltningssed genom att den dröjt med att anta beslutet aluminiumoxid I, vilket skett först mer än 43 månader efter att kommissionen i april 2002 mottog Irlands svar på dess sista begäran om kompletterande upplysningar.
- 266 Kommissionen har gjort gällande att talan inte ska bifallas på nämnda grund eller på nämnda invändning.
- 267 Det ska framhållas att de grundläggande krav som rättssäkerheten ställer hindrar kommissionen från att på obestämd tid dröja med utövandet av sin behörighet (dom av den 14 juli 1972, Geigy/kommissionen, 52/69, REG, EU:C:1972:73, punkterna 20 och 21, och dom Falck och Acciaierie di Bolzano/kommissionen, punkt 215 ovan, EU:C:2002:524, punkt 140).
- 268 Att kommissionen ska handla inom en rimlig tidsfrist då den fattar beslut efter administrativa förfaranden inom området för konkurrenspolitiken följer vidare av principen om god förvaltningssed (se dom av den 20 oktober 2011, Eridania Sadam/kommissionen, T-579/08, EU:T:2011:608, punkt 79 och där angiven rättspraxis). När det gäller statligt stöd ska kommissionen, när den beslutar att inleda det formella granskningsförfarandet, således avsluta handläggningen inom en rimlig tidsfrist (beslut av den 11 juli 1979, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays/kommissionen, 59/79, REG, EU:C:1979:188, sidorna 2425 och 2428).
- 269 Såsom anförts i punkt 248 ovan, är det tydligt att tidsfristen för undersökningen av det omtvistade stödet varit orimligt lång.
- 270 Ett åsidosättande av principen om en rimlig tidsfrist motiverar emellertid endast en ogiltigförklaring av det beslut som fattats vid utgången av denna frist om denna tidsutdräkt också inneburit ett åsidosättande av de berörda företagens rätt till försvar. Om det inte har fastställts att den oskäligt långa tid som förflutit har påverkat de berörda företagens möjlighet att försvara sig effektivt, saknar underlåtelsen att iaktta principen om en rimlig tidsfrist betydelse för det administrativa förfarandets giltighet, och kan således endast beaktas som en skadeorsak som kan åberopas vid unionsdomstolarna (se dom Eridania Sadam/kommissionen, punkt 268 ovan, EU:T:2011:608, punkt 80 och där angiven rättspraxis).
- 271 Det ska i alla händelser framhållas att berörda parter, såsom AAL i förevarande fall, under det förfarande som avses i artikel 88.2 EG, tvärtemot den rätt till försvar som tillerkänns personer mot vilka ett förfarande har inletts, bara har rätt att delta i det administrativa förfarandet på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet (se dom Eridania Sadam/kommissionen, punkt 268 ovan, EU:T:2011:608, punkt 81 och där angiven rättspraxis).
- 272 Sökandena har i förevarande mål inte påstått att AAL:s rätt att höras och att yttra sig under förfarandet på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till omständigheterna i detta fall har åsidosatts av kommissionen under det formella granskningsförfarandet.

- 273 Talan ska således inte bifallas av det skälet att principen om en rimlig tidsfrist, som gjorts gällande inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, och som femte grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, har åsidosatts.
- 274 Då samtliga invändningar till stöd för respektive talan avfärdats och respektive talan inte ska bifallas på någon av de grunder som anförts, ska respektive talan ogillas helt.

Rättegångskostnader

- 275 Enligt artikel 219 i tribunalens rättegångsregler ska tribunalen, i beslut som fattas efter upphävande och återförvisning, besluta om rättegångskostnader som uppkommit i rättegången dels i målet vid tribunalen, dels i målet om överklagande vid domstolen. Då domstolen i domarna kommissionen/Irland m.fl., punkt 22 ovan (EU:C:2009:742), och kommissionen/Irland m.fl., punkt 27 ovan (EU:C:2013:812), har förklarat att frågan om rättegångskostnader ska anstå, ankommer det på tribunalen att i denna dom pröva frågan om fördelning av rättegångskostnader i dessa mål om överklagande.
- 276 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Emellertid får tribunalen enligt artikel 135.1 i rättegångsreglerna om så anses skäligt, undantagsvis besluta att en tappande rättegångsdeltagare – förutom att bära sina rättegångskostnader – endast delvis, eller inte alls, ska ersätta en annan deltagares rättegångskostnader. Enligt artikel 135.2 i samma rättegångsregler får tribunalen dessutom besluta att en rättegångsdeltagare, även om denne vunnit målet, helt eller delvis ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta framstår som befogat på grund av deltagarens uppträdande, inbegripet vid tiden före det att talan väcktes. Tribunalen får bland annat förplikta en institution, vars beslut inte har ogiltigförklarats, att ersätta rättegångskostnader på grund av brister i institutionens beslut, vilket kan ha föranlett en rättegångsdeltagare att väcka talan mot beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 september 2010, *Evropaiki Dynamiki/Kommissionen*, T-387/08, EU:T:2010:377, punkt 177 och där angiven rättspraxis).
- 277 Sökandena har tappat sin respektive talan. Det har emellertid inom ramen för prövningen i förevarande mål konstaterats, i punkt 248 ovan, att kommissionen åsidosatt principen om en rimlig tidsfrist vid antagandet av det angripna beslutet, vilket har kunnat föranleda sökandena att väcka sin respektive talan för att få detta åsidosättande fastslaget. Tribunalen anser vid dessa förhållanden det vara skäligt och rättvist att, när det gäller målen T-50/06, T-50/06 RENV I och T-50/06 RENV II, Irland ska bära sina rättegångskostnader och ersätta tre fjärdedelar av kommissionens kostnader. Kommissionen ska därvid bära en fjärdedel av sina egna kostnader. I målen T-69/06, T-69/06 RENV I och T-69/06 RENV II ska AAL bära sina kostnader och ersätta tre fjärdedelar av kommissionens kostnader. Kommissionen ska därvid bära en fjärdedel av sina kostnader. I mål T-69/06 R ska AAL ersätta samtliga kostnader. När det gäller målen C-89/08 P och C-272/12 P ska, då fem parter varit motparter till kommissionen i vart och ett av dem, utifrån den fördelningsnyckel som använts i målen T-50/06, T-50/06 RENV I och T-50/06 RENV II liksom i målen T-69/06, T-69/06 RENV I och T-69/06 RENV II, Irland respektive AAL bära sina kostnader samt ersätta vardera tre tjugondelar, det vill säga en femtedel av tre fjärdedelar, av kommissionens kostnader. Kommissionen ska därvid bära en femtedel av sina kostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

- 1) **Talan ogillas i båda målen.**
- 2) **Irland ska bära sina rättegångskostnader och ersätta tre fjärdedelar av Europeiska kommissionens kostnader i målen T-50/06, T-50/06 RENV I och T-50/06 RENV II samt tre tjugondelar av kommissionens kostnader i målen C-89/08 P och C-272/12 P.**
- 3) **Aughinish Alumina Ltd ska bära sina rättegångskostnader och ersätta tre fjärdedelar av kommissionens kostnader i målen T-69/06, T-69/06 RENV I och T-69/06 RENV II, tre tjugondelar av kommissionens kostnader i målen C-89/08 P och C-272/12 P samt samtliga kostnader i mål T-69/06 R.**
- 4) **Kommissionen ska bära en fjärdedel av sina rättegångskostnader i de förenade målen T-50/06 och T-69/06, de förenade målen T-50/06 RENV I och T-69/06 RENV I, de förenade målen T-50/06 RENV II och T-69/06 RENV II samt en femtedel av sina kostnader i målen C-89/08 P och C-272/12 P.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Gervasoni

Madise

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 april 2016.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Tvistens bakgrund	2
Den ifrågasatta befrielsen från punktskatt	2
Det administrativa förfarandet	3
Beslutet aluminiumoxid I	3
Förfarandet och parternas yrkanden	4
Rättslig bedömning	6
Om dels den andra grunden, avseende att rättssäkerhetsprincipen, estoppel-principen och artikel 8.5 i direktiv 92/81 har åsidosatts, och den fjärde grunden, avseende att estoppel-principen åsidosatts och att det föreligger ett maktmissbruk, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, dels den andra grunden, avseende att rättssäkerhetsprincipen och principen om att unionsinstitutionernas rättsakter presumeras ha en ändamålsenlig verkan åsidosatts samt att det förekommit befogenhetsöverskridande och myndighetsmissbruk, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II	7
Den tredje grunden: Åsidosättande av villkoren i artikel 3.1 m EG och artikel 157 EG, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II	14
Den sjätte grunden: Huruvida motiveringsskyldigheten och artikel 87.1 EG, som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II, har åsidosatts	15
Den första grund som åberopats till stöd för talan i respektive mål: Huruvida det förekommit felaktig rättstillämpning vid kvalificering av det omtvistade stödet enligt artikel 88 EG	22
Den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II: Huruvida artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b iii i förordning nr 659/1999 samt, i mål T-50/06 RENV II, förfarandebestämmelserna om befintliga stödordningar, såsom dessa bestämmelser kodifierats i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 659/1999, har åsidosatts	22
Den andra delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II: Huruvida artikel 88 EG jämförd med artiklarna 1 b iv och 15.3 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts	28
Den tredje delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II och den första delen av den första grund som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II: Huruvida artikel 88 EG och den regel som kodifierats i artikel 1 b i) i förordning nr 659/1999 har åsidosatts ...	31
Den tredje grunden, om åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, och den fjärde grunden, avseende åsidosättande av principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet, vilka åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II	34
Invändningen avseende åsidosättande av principen om en rimlig tidsfrist, som förts fram inom ramen för den fjärde grund som åberopats till stöd för talan i mål T-50/06 RENV II, och den femte grund, avseende åsidosättande av principerna om en rimlig tidsfrist, om rättssäkerhet och om god förvaltningssed, som åberopats till stöd för talan i mål T-69/06 RENV II	45

Rättegångskostnader 46